

AN ȘCOLAR 2020–2021

APARIȚIE ANUALĂ

EROICA

V I I L O R

Revistă de cultură și educație patriotică

**COLEGIUL ECONOMIC „VIILOR”
BUCUREȘTI, SECTOR 5**

Publicație anuală editată de Cercul Cultul Eroilor "Viilor" din Colegiul Economic "Viilor"

Președinte de onoare - prof. **Nanu Petre**, director al Colegiului Economic "Viilor"

Președinte Cerc Cultul Eroilor "Viilor" - **Nechifor Lucreția**, bibliotecar școlar

Vicepreședinte Cerc Cultul Eroilor "Viilor" - prof. **Stan Viorica**

Director adjunct - prof. **Dorin Viorica Bella**

Director adjunct - prof. **Diaconu Gabriela Cristina**

Colectiv redacțional:

Redactor șef: Nechifor Lucreția

Redactori:

Gheorghe Cosetta, profesor de istorie;

Poenaru Oana Maria, profesor de limba
și literatura română;

Dinu Monica Gabriela, profesor specialitate,
alimentație publică și turism;

Iancu Bogdan Florentin Cristian, XI K;

Rîtan Petronela, clasa X B

Tudorache Jasmine Florentina, clasa IX G;

Handra Andreea Diana, clasa IX C.

Membrii de onoare:

Gurău Petru - președinte al Asociației Naționale Cultul Eroilor
"Regina Maria", filiala Municipiului București;

Repez Filofteia - prof. univ. dr. Universitatea "Danubius", Galați;

Croitoru Evelyne Maria - scriitor, fondator platforma
de comunicare publică "Atitudini contemporane";

David Mariana - scriitor, membru fondator Clubul Artelor "Humlexi";

Maxim Nicolae - flautist, Filarmonica "George Enescu", București;

Zaharia Romică (Roza Zah) - artist fotograf.

Membrii Cercului Cultul Eroilor "Viilor":

Dinu Ana Maria, XII A

Marcu Raul Valentin, XII C

Șoană Ramona Iasmina Viorica, XII D

Niță Andra Gabriela, XII-I

Cojocar Vătafu Andrei Cristian, XI B

Iancu Bogdan Florentin Cristian, XI K

Rîtan Petronela, X B

Rusu Rareș Mihai, X B

Lulea Cătălina, X B

Anghel Gabriela Alexandra, X E

Berceanu Maria Mădălina, X E

Dragomir Ionuț, X E

Dumitrache Ioana Alexandra, X L

Burdea Alecsia Daniela, X L

Handra Andreea Diana, IX C

Sandu Maria Alexandra, IX E

Ozturk Sureyya, IX F

Tudorache Jasmine Florentina, IX K

Fieraru Maria, IX K

Ilustrația revistei a fost realizată după colecția de fotografii
de la activitățile desfășurate de Cercul Cultul Eroilor "Viilor"
din Colegiul Economic „Viilor”. În acest sens am primit
sprijinul fotografului Zaharia Romică (Roza Zah).

cultul_eroilor_viilor@yahoo.com
lucretia_nechifor@yahoo.com

Tipărit Editura&Tipografia
"Amurg sentimental", București
Director: scriitorul Ion Machidon
Tel. 07440 113 218
amurg_sentimental@yahoo.com

ISSN 2601 - 1573

**Mulțumim tuturor colaboratorilor revistei
pentru sprijinul acordat!
Redacția!**

Asociația Națională Cultul Eroilor „Regina Maria”

Este o organizație neguvernamentală, apolitică și non-profit, cu statut de utilitate publică. Ea a fost înființată prin Hotărârea nr. 666, din 19 noiembrie 1991, sector 1, București, sub denumirea de Comitetul Național pentru Restaurarea și Îngrijirea Monumentelor și Cimitirelor Eroilor, declarându-se la acea vreme, continuatoarea tradiției Așezământului Național „Regina Maria” pentru Cultul Eroilor.

Obiectivele asociației sunt: identificarea, restaurarea, îngrijirea și protejarea operelor comemorative de război ridicate de-a lungul anilor pentru cinstirea românilor căzuți la datorie pentru țară, participarea la realizarea de noi monumente, troițe, plăci comemorative în țară și în străinătate; atragerea tinerei generații la activități de îngrijire a operelor comemorative de război și de cunoaștere a istoriei neamului românesc; participarea la manifestările închinare Zilei Eroilor, la alte sărbători naționale.

Asociația numără la nivel național, peste 700 filiale județene, municipale și orașenești, fiind printre cele mai puternice ONG-uri din țară, cu peste 50000 de membri și simpatizanți. Din 1997, editează revista „România Eroică”, publicație trimestrială care are menirea să ilustreze jertfele și izbânzile poporului român. În 2014 au fost lansate, sub egida asociației, Premiile „Dragalina”, care, în 2021 au ajuns la a VIII-a ediție. Premiile acordate de asociație, în valoare de 2000 dolari SUA, sunt acordate celor mai bune lucrări având ca domeniu de cercetare participarea armatei române pe câmpurile de luptă ale războaielor din 1877-1878; 1913; 1916-1919; 1941-1945 (analize ale unor bătălii; memorialistică de război, biografii ale unor personalități militare; soarta prizonierilor de război; militari dispăruți pe front).

Asociația susține activitățile cercurilor „Cultul Eroilor” din instituțiile din învățământul preuniversitar.

Elevii cercului „Cultul Eroilor” din Colegiul Economic „Viilor” alături de domnul general maior (r) prof. univ. dr. Visarion NEAGOE, președintele Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria” - Ziua Eroilor 2021 - Mormântul Eroului Necunoscut din Parcul Carol, București

EROICA „VIILOR”

- UN VIITOR PENTRU TRECUTUL NOSTRU

Revista apare sub egida Cercului Cultul Eroilor „Viilor” și are drept țintă salvarea memoriei culturale a neamului românesc. În paginile ei sunt ilustrate activitățile Cercului Cultul Eroilor „Viilor”. Acestea au fost organizate împreună cu Asociația Națională Cultul Eroilor „Regina Maria”, filiala Municipiului București, dar și cu alte instituții, asociații, personalități importante din cultura românească. În paginile ei este ilustrată întreaga frământare a poporului român, trecutul plin de glorie și de efort creator. Înțelegem dragostea pentru credința, cultura și istoria românilor.

„Neamul este etern
prin cultul eroilor”.
Nicolae Iorga

Revistă de cultură și educație patriotică

Publicație editată de Cercul Cultul Eroilor „Viilor” din Colegiul Economic “Viilor”, București, sector 5, cu sprijinul Asociației Naționale Cultul Eroilor “Regina Maria”, filiala Municipiului București

- Coperta 1 și 4** - Câmp cu maci, fotografia artistului fotograf Roza Zah;
Coperta 2 - Membrii Cercului “Cultul Eroilor”, susținătorii revistei (profesori, cadre militare, istorici, muzeografi, bibliotecari);
Coperta 3 - Imnul Eroilor

CUPRINS:

- 1 Asociația Națională Cultul Eroilor “Regina Maria”;
- 3 “Cercul Cultul Eroilor” din Colegiul Economic “Viilor”;
- 5 Nicolae Iorga;
- 6 Mihai Eminescu - 171 de ani de la nașterea poetului / Berceanu Maria Mădălina, clasa X E;
- 7 Alexandru Ioan Cuza -162 de ani de la Unirea Principatelor Române / Rîtan Petronela, clasa X B;
- 8 Ziua Națională “Constantin Brâncuși” / Anghel Gabriela Alexandra, clasa X E;
- 10 Omagiu celor trei martiri - Horea, Cloșca și Crișan;
- 12 Nicolae Titulescu - om politic, jurist și profesor, ministru de externe al țării, președinte al Ligii Națiunilor - 80 de ani de la moarte / Iancu Bogdan Florentin Cristian, clasa XI K;
- 14 Ziua Unirii Basarabiei cu România / Tudorache Jasmine Florentina, clasa X G;
- 15 Cine este Lorena Oltean? / Nechifor Lucreția, bibliotecar;
- 16 Ziua Internațională a Monumentelor și Siturilor Arheologice / Burdea Alecsia, clasa X L;
- 19 București, orașul care și-a pierdut monumentele / Dragomir Ionuț, clasa X E;
- 20 Tudor Vladimirescu în memoria poporului român / Nechifor Lucreția, bibliotecar școlar;
- 25 Tudor Vladimirescu erou martir al poporului român / Handra Andreea, clasa IX C;
- 26 Mihail Kogălniceanu - om politic, istoric, scriitor - 130 de ani de la moarte;
- 28 Mihail Kogălniceanu între istorie și literatură / Ioniță Olimpia, profesor;
- 31 Nicolae Maxim - flautist la Filarmonica “George Enescu” / Ozturk Sureyya, clasa IX K;
- 32 Dicționar
- 33 Ziua Drapelului Național;
- 34 Ziua Eroilor - Arcul de triumf - Monumentul Eroilor Aerului / Fieraru Maria Cristina, clasa IX G;
- 37 Palatul Brâncovenesc;
- 38 Pe urmele eroilor - Excursie tematică (Crucea Eroilor de pe Muntele Caraiman);
- 39 Aurel Vlaicu, un român genial care a scris istorie în știința aeronauticii / Croitoru Maria Evelyne, scriitor;
- 41 Badea Cârțan – Un apostol al neamului românesc;
- 42 Casa Memorială George Enescu - Sinaia;
- 45 Crucea Comemorativă a eroilor români / Bălescu Valeria, muzeograf;
- 48 Pe urmele eroilor - Excursie tematică (Cetatea de Scaun - Târgoviște, Mănăstirea Dealu);
- 51 Neagoe Basarab - 500 de ani de veșnicie - Excursie tematică (Curtea de Argeș, Mănăstirea Nămăiești, Casa Memeorială George Topîrceanu, Mausoleul de la Mateiaș, Schitul Neamț Vodă) / Sandu Maria Alexandra, clasa IX E;

Cercul Cultul Eroilor "Viilor" a fost înființat în Colegiul Economic „Viilor” în anul 2014, și de atunci și-a desfășurat activitatea neîntrerupt, până astăzi. Activitățile s-au desfășurat sub îndrumarea conducerii unității de învățământ, în colaborare cu Asociația Națională Cultul Eroilor "Regina Maria", în colaborare cu alte instituții culturale.

Un merit deosebit în promovarea acestor fapte istorice îl are Cercul Cultul Eroilor "Viilor", în cadrul căruia s-au desfășurat activități cultural-istorice, patriotice, menite a omagia eroii (recitări, cântece, concursuri, prezentări de filme istorice, vizite la muzee, depuneri de flori la Mormântul Ostașului Necunoscut de Ziua Eroilor, prezentarea unor personalități din trecutul istoric, participarea la sesiuni științifice pe teme de istorie, excursii tematice).

Am putea spune, fără să exagerăm cu nimic, că activitatea cercului a avut un impact major asupra elevilor care au devenit membrii. Comorile trecutului au fost scoase la iveală. Au văzut dincolo de monumente contururile nepieritoare ale străbunilor, le-au auzit glasurile, au citit documente, au admirat obiectele ce le-au aparținut.

Cercul are astăzi o mai mare valoare în ceea ce privește conștiința culturală. Ba chiar o valoare artistică. Acum este posibilă întoarcerea către modele autentice din istorie, pe care elevii le-au regăsit la activitățile desfășurate în cadrul cercului. Au găsit calea către trecut, seva din care se hrănește acest neam. Au descoperit armonia, frumusețea, curajul, ambiția.

Elevii care au fost membrii Cercului Cultul Eroilor „Viilor” recunosc că dragostea lor față de trecut, față de țară și neamul românesc se datorează participării la activitățile dedicate eroilor. Astăzi iubesc teatrul, având ca temă istoria, corespondența, jurnalul, muzica, fanfara militară, cunosc operele marilor sculptori și pictori, numele acestora, care au iubit la rândul lor țara și au avut un respect deosebit față de înaintași.

Toate cele petrecute în cerc vor birui timpul, pentru că tot ceea ce a izvorât din inimă a avut o formă exterioară desăvârșită.

*"Fiecare popor și fiecare epocă
stă pe umerii vremilor trecute.
Mihai Eminescu*

CONTINUITATEA CERCULUI "CULTUL EROILOR"

*„Când nu mai îngenunche nimeni
deasupra unui mormânt, atunci cel ce se odihnește
într-însul e dus cu adevărat de pe lume.
Căci amintirea e și ea o ființă, și atâta vreme
cât în sufletul cuiva chipul tău trăiește, trăiești și tu”*

(Emil Gârleanu, Mormintele)

Statuia lui Aurel Vlaicu de la Bănești

Poem cu Clopote de Radu Cârnelci

... Spre Mausoleul sfânt, bat clopote.
Ele vin din iarbă, pe sub iarbă,
din pământ, pe sub pământ,
din izvoare, pe sub izvoare,
din oase, pe sub oase,
din tăcere, pe sub tăcere,
mereu înviere.

Ele vin din arbori, peste arbori,
din pietre, peste pietre,
din pași, peste pași,
din moarte, peste moarte
și ne sună și ne dor,
clopotele cu luna sub nor.
Vai, clopote de sânge cum bat
din pământ, peste pământ
în sânge, despre sânge,
în noi dinspre noi, clopote
cu limba de cer dinspre cer,
cum intră în noi și ne cer.

Iată bărbații din carne sunând,
iată clopotele lor sângerând,
iată degete, iată ochi de dor,
iată tăcerea tâmpelor,
iată valea cu barbați sunând,
iată clopotele lor sângerând.

Intră în noi clopote de pământ,
clopote de oase, dansând,
din stele, din ciocârlii, din grâne,
în noi azi, în copii mâine,
o țară de clopote în noi răsturnând –
sus vulturi de clopote zboară rotund...

NICOLAE IORGA

(1871-1940)

Slujba de pomenire și depunerea unei coroane de flori la mormântul lui Nicolae Iorga, aflat în Cimitirul Bellu din București

Personalitate monumentală a culturii românești, bărbat înzestrat de Dumnezeu cu o memorie fenomenală, cel mai mare poliglot al neamului românesc (cca. 1250 de volume publicate și 25000 de articole).

Nicolae Iorga s-a născut la Botoșani. În urbea natală, urmează școală primară și gimnaziul, urmându-și profesorii. Termină Liceul Național din Iași (1888); reușește într-un singur an să absolve Universitatea din Iași (Magna cum laudae -1889).

În anul în care se stingea Eminescu și Creangă, era considerat deja un fenomen. Face studii strălucite la Paris, Berlin, Leipzig, obținând doctoratul în 1893, devenind la 23 de ani membru corespondent al Academiei Române. Tânărul savant câștigă, în 1894, prin concurs, catedra de istorie la Universitatea din București. A cutreierat marile metropole europene, scotocind în arhive documente cu privire la istoria românilor. Cunoștea aproape toate limbile moderne (în multe dintre ele a și scris).

A fost un excelent orator. A locuit și a scris mulți ani, în locuința de la Vălenii de Munte, unde era și tipografia sa "Neamul Românesc". Astăzi acolo se află muzeul memorial. La 37 noiembrie 1940, este ridicat forțat de la masă și asasinat de către legionari. La 59 de ani, inima și capul savantului erau ciuruite de gloanțe.

Istoric de mare clasă europeană, cu o operă monumentală în acest domeniu, om politic energic (a înființat partidul naționalist-democrat), a fost prim-ministru și un apropiat al Casei Regale. A scris despre relațiile româno-engleze, româno-albaneze, călătorii, ambasadori și misionari în țările române, arta românească în Banatul muntos, balada populară românească, domniile lui Mihai Viteazul, Petru Vodă, războaiele balcanice, trecutul Basarabiei, Revoluția din 1848, Mica și Marea Unire și multe altele. Convins fiind că educația dă trăinicie și putere de afirmare unui popor, Nicolae Iorga a înființat biblioteci. Avea doar 23 de ani când a adus în țară 10000 volume, donate mai târziu statului.

171 de ani de la nașterea poetului

MIHAI EMINESCU

Inima foarte caldă și minte foarte rece se cer de la un patriot.
Mihai Eminescu

Pe 15 ianuarie, într-o zi însorită, ne-am întâlnit la statuia poetului Mihai Eminescu, de Ziua Culturii Române, cu scriitori, poeți, profesori, ofițeri în rezervă și muzicieni pentru a-l omagia pe poetul național Mihai Eminescu.

Am recitat poezii și am ținut discursuri despre opera și viața poetului Mihai Eminescu. La final am depus o coroană de flori.

**„Nu cunosc mândrie mai mare decât să fii român”
Mihai Eminescu**

„Ziua de 15 ianuarie este pentru noi o zi sfântă, venim mereu la activitățile organizate pentru a depune flori la statuia poetului din fața Ateneului, opera sculptorului Gh. Anghel. Îl iubim pe Eminescu, în opera lui am descoperit iubirea pentru istoria, cultura și tradițiile noastre.

Am învățat să-i iubim pe înaintași. Am citit nu doar poeziile poetului, ci și articolele scrise în Ziarul „Timpul”, adevărate lecții de istorie.

Am înțeles că Națiunea este familia noastră mare, purtând în suflet pe fiecare, respectându-i cu multă demnitate. A fi patriot înseamnă să-i simțim aproape pe Brâncuși, pe George Enescu, pe Ecaterina Teodoroiu, pe Eremia Grigorescu, pe Aurel Vlaicu, pe Creangă, pe Eminescu, pe toți cei care au contribuit la ceea ce suntem noi astăzi.

Vom saluta în fiecare an pe fiecare dintre ei cu salutul lui Mihai Eminescu: ”

**„Trăiască nația!”
„Sus cu dânsa!”**

Berceanu Maria Mădălina, clasa X E

ALEXANDRU IOAN CUZA

**PE 24 IANUARIE 2021, SĂRBĂTORIM ÎMPLINIREA A 162 DE ANI
DE LA UNIREA PRINCIPATELOR ROMÂNE MOLDOVA ȘI ȚARA ROMÂNEASCĂ,
CUNOSCUȚĂ CA MICA UNIRE.**

Colonelul Alexandru Ioan CUZA a fost ales domnitor succesiv: la 5 ianuarie 1859 în Moldova și la 24 ianuarie 1859, într-o ședință secretă a Adunării Elective, la hotelul Concordia din București, în Țara Românească.

Domnia scurtă a lui Alexandru Ioan Cuza (1859-1866), a fost o perioadă de maximă dezvoltare a tânărului stat, iar prin reformele sale (agrară, fiscală, electorală, a învățământului, justiției, organizarea Armatei Naționale Moderne) a pus bazele dezvoltării moderne a României.

În fiecare an, la sărbătoarea națională din data de 24 ianuarie, cântăm și ne prindem în "Hora Unirii" – simbol al mării sărbători a unirii -, dar în 2021, din cauza restricțiilor impuse în contextul pandemiei de COVID-19, manifestările dedicate aniversării a 162 de ani de la Unirea Principatelor Române s-au desfășurat într-un cadru restrâns și nu s-a dansat tradiționala „Hora a Unirii”.

Am recitat Hora Unirii (versuri de Vasile Alecsandri) – imn național ce marchează Unirea Principatelor Române și dubla alegere ca domnitor a lui Alexandru Ioan Cuza, atât în Moldova, cât și în Țara Românească, la 1859. Această întâlnire, a fost un mijloc de promovare a identității noastre, un omagiu adus domnitorului Alexandru Ioan Cuza cel care a sădit în rândul generațiilor care i-au urmat conștiința apartenenței la neamul românesc, cea care ne unește în cuget și simțiri, model de curaj și patriotism deplin.

Ritan Petronela, clasa a X-a B

CONSTANTIN BRÂNCUȘI

19 FEBRUARIE - SĂRBĂTOARE NAȚIONALĂ "ZIUĂ BRÂNCUȘI"

Ziua de 19 februarie a fost declarată, potrivit Legii nr. 305/2015, sărbătoare națională "Ziua Brâncuși". Am participat alături de Asociația Națională Cultul Eroilor "Regina Maria", filiala Municipiului București la activitatea de omagiere a sculptorului Constantin Brâncuși la statuia acestuia din Parcul Herăstrău, realizată de sculptorul Ion Irimescu.

La eveniment au participat membrii Asociației, elevii Cercului Cultul Eroilor "Viilor", col. (r) Eugen Lazăr, prim-vicepreședintele Asociației Naționale Cultul Eroilor "Regina Maria" filiala București, generalul (r) Grigore Buciu, prim-vicepreședinte al Asociației Naționale Cultul Eroilor "Regina Maria", flautistul Nicolae Maxim de la Filarmonica George Enescu, scriitoarea Evelyne Maria Evelyne Croitoru, membră a Uniunii Scriitorilor din România filiala București, pictorița Ecaterina Mihai, actrița Doina Ghițescu, fotograful Roza Zah și elevii: Berceanu Maria Mădălina (X E), Dragomir Ionuț (X E), Anghel Gabriela Alexandra (X E), Tache Iulia și Tache Maria.

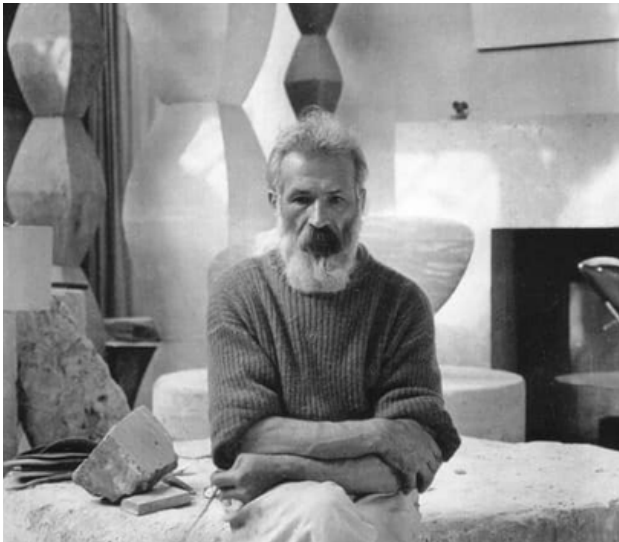
Domnul Eugen Lazăr a prezentat imaginea țăranului din Carpați plecat în lume, amintind de anii petrecuți la Paris (prince-paysan), despre numeroasele cărți scrise cu privire la arta lui.

Domnul general Grigore Buciu a ținut o scurtă prelegere despre Omul, locurile natale, amănunte deosebit de importante, amintiri din viața cotidiană a sculptorului. A amintit de Ansamblul monumental de la Tg. Jiu (Masă tăcerii, Coloana infinitului și Poartă Sărutului) construit în memoria soldaților căzuți în Primul Război Mondial. Doamna Lucretia Nechifor a făcut cunoscut patrimoniul artistic, amintind numărul acestora, 720 de sculpturi, peste 420 desene și alte obiecte de interes, realizate de artist de-a lungul celor 50 de ani de activitate. Deasemenea, a subliniat dragostea lui pentru valorile autentice, acesta deslușind de mic limbajul pietrei, al lemnului, al viețuitoare și al văzduhului. A căutat mereu esențialul, afirmând că în momentul când ajungi la esență, de fapt ajungi la simplitate.

Împreună cu colegii mei am pregătit pliante cu informații despre Constantin Brâncuși, vederi cu sculptura acestuia din Parcul Herăstrău, un material despre copilăria și adolescența lui Constantin Brâncuși, subliniind trăsăturile de caracter dobândite în familie, prin educație, primii pași spre școală, efortul artistului de a-și îndeplini visul. Am amintit de eroii pe care Brâncuși îi iubea, deseori vorbea despre Tudor Vladimirescu, un moșnean și el, despre panduri, frații Buzești.

Doamna Evelyne Maria Croitoru a amintit cele mai cunoscute lucrări ale sculptorului, Muza adormită, Măiastră, Cocoșul, Cumințenie pământului, Rugăciune, dar și simbolistica oului dăltuit în piatră. La final a recitat o poezie din volumul " O cafea cu tine", o poezie adusă drept omagiu lui Constantin Brâncuși". Doamna Ecaterina Mihai a subliniat rolul artei în viața noastră, apreciind prezența noastră la eveniment, subliniind că noi suntem cei care vom duce mai departe valorile noastre culturale. Actrița Doina Ghițescu a recitat o poezie de Nichita Stănescu și poezia Rasfrângeri de Cezar Baltag.

Am prezentat în cele două ceasuri imaginea celui mai iubit și apreciat sculptor, cioplitorul de suflet al neamului românesc. Frumusețea este dreptatea la care a ajuns. Cum? Muncind ca un sclav, poruncind ca un rege, creând ca un Dumnezeu. Nu este un Dumnezeu, dar putem crede că Dumnezeu l-a ales să ne reprezinte în chipul cel mai pur al frumuseții sufletului nostru românesc. Brâncuși nu a plecat din țară ca să uite de sine, ci ca să își poată aminti contururile identității, nesfârșite punți ale dorului. Brâncuși a făcut din tăcerile pietrei, bății de inimă!

Brâncuși s-a născut în Oltenia, la Hobița, într-o familie cu mulți copii. Pe atunci, toate familiile aveau mulți copii. La patru ani, băieții și fete, se trimeteau cu găștele la bălți, lacuri și pâraiașe, apoi cu vaca pe islaz, prin zăvoaie. Între 5-7 ani, Brâncuși și-a făcut stagiul de ciobănel la stâna pe lângă un baci în munte, vara. Muncea, își aducea aportul în mica gospodărie de moșnean, mic proprietar și cultivator de pământ pe un sol cam sărac, de munte, cu ierburi perene și bogății forestiere. După 7 ani a intrat la școli regulate (Hobița, Craiova, București, Paris). Rămase orfan la 11 ani, a plecat să câștige bani, încins cu bete și cu opinci ca încălțări. Nu-l lipseau căciula de astrahan și cămășile înflorate cu arniciuri. S-a hrănit singur și a învățat multe meserii: crășmar-ajutor, tâmplar, sobar, spălător de vase, contabil. În 1897, Constantin Brâncuși devine major. Avea 22 de ani când i-a vândut fratelui său Grigore, prin actul autenticat la 22 octombrie 1898, două livezi și pământ arabil pentru suma de 320 lei aur, ca să plece la studii superioare de sculptură, la București, la Facultatea de Belle-Arte, după ce absolvise școala de arte și meserii (secția sculptură) din Craiova, ca bursier. A întârziat doi ani pe drumul București-Paris, spre învățătură, la Munchen și prin Elveția, pe banii săi, ajutându-se și cu brațele. Avea o bursa mică, Titulescu, de la fundația Madona Dudu din Craiova, în valoare de 500 lei aur și apoi de o mie lei anual. Avea 28 de ani când a sosit la Paris. A refuzat să fie ucenicul lui Rodina firmând că la umbra marilor copaci nu crește nimic. Sculptorul Constantin Brâncuși se socotea, la Paris, în conversații particulare, ca un "Prince-paysan" (țăranul principe). O afirma cu mândrie, și îi îndemna pe toți românii de acolo să accepte această prejudecată

*Domnul Maxim Nicolae, interpretând la flaut melodia
"Pastorală românească" de Petre Elinescu*

Din valea Oltețului, de unde pornise el, pornise și frații Buzești, și Iancu Jianu, haiducul care prăda pe boierii exploatare. Din gura Padeșului de pe Olt a pornit și Tudor Vladimirescu cu primele cete de panduri.

Obiectele atelierului lui Brâncuși au fost încorporate în Muzeul de Artă Modernă din Paris. Acolo se află "vatra" lui cu cuptorul și soba spoită cu var. S-au păstrat numeroasele unelte de cioplit în lemn, piatră, marmură, bronz și alte metale din acel interior, o oglindire fidelă pentru un țăran moșnean arhaic și făurar modern.

Omul are nevoie de sensul trudei sale, trăiește în perspectivă, în țeluri și în idealuri. Predica lui Brâncuși la Paris a fost predica închinată cumpătării. Această cumpătare se vede în gesturi, în îmbrăcămintea ce-o purta, hainele simple, adecvate trupului și timpului, în vorbirea cu tâlcul proverbelor. Brâncuși era foarte ospitalier cu alții și foarte cumpătat cu sine. Îi primea pe toți în atelierul lui.

Anghel Gabriela Alexandra, clasa a X-a E

Un omagiu celor trei martiri

Horia, Cloșca și Crișan

Conducătorii răscoalei țărănești de la 1784-1785, Horea, Cloșca și Crișan, au fost pedepsiți și executați cu cruzime, prin tragerea pe roată, la Alba Iulia, pentru acțiunile lor prin care au încercat să îi scape pe țărani de situația extrem de grea în care trăiau.

Povestea lor are încă puterea de a ne cutremura. Amintindu-ne întâmplările de atunci, răscoala țăranilor iobagi din Apuseni, înțelegeam fenomenul, asuprirea țăranilor români de nobilimea maghiară, demersul lui Horea de a merge la Împărat, cu petiții și memorii, prezentând astfel situația dificilă a țăranilor din Transilvania. Cel mai probabil, motivul pentru care Horea a fost primit la Curtea Împăratului Iosif al II-lea a fost acela că știa carte, posibil chiar limba germană. La începutul lunii noiembrie, țăranii pornesc spre Alba pentru a se înrola în luptă, însă sunt opriți de contingentele slujbașilor nobilari. O parte sunt omorâți, și, astfel, începe răscoala. Din 2 noiembrie, țăranii încep să atace și să incendieze curți nobiliare, chiar să omoare grofi. Răscoala ia amploare și se extinde în mare parte din Transilvania: din Zărand, Hunedoara, Alba, până la Turda.

Cea mai cunoscută bătălie a fost cea de la Mihăileni, județul Hunedoara, de la sfârșitul lunii noiembrie, începutul lunii decembrie, în care răsculații sunt învinși. În 14 decembrie, Horea dă ordin ca țăranii să se întoarcă la casele lor peste iarnă, pentru a se strânge din nou în primăvară. După această dată, Horea și Cloșca se ascund în zona Albacului de astăzi. În 27 decembrie, sunt prinși, după ce au fost trădați de niște țărani cu care aveau contact. În prima fază, aceștia sunt duși la Abrud, iar, în 2 ianuarie, după Anul Nou, sunt aduși la Alba Iulia. Crișan a fost prins, tot după ce a fost trădat, în 30 ianuarie. Toți trei sunt închiși la Alba Iulia: Horea în Poarta a IV-a de astăzi, Cloșca în Poarta a III-a și Crișan în beciurile comandamentului militar.

236 de ani de când au fost trași pe roată

În ianuarie 1785, fenomenul a fost discutat la nivel european, în presă. Artiști din Viena au sosit la Alba Iulia ca să le deseneze chipurile, să le facă portretele, să îi descrie narativ în amănunt pe cei trei conducători ai răscoalei. Cele mai cunoscute reprezentări sunt cele ale artistului Jakob Adam din Viena. Sentința prevedea poate cea mai aspră pedeapsă din Codul Terezian, tragerea pe roată, „Rota fragendos”, fără „lovitură de grație”, pentru a nu îi scuti de chinuri. 7.000 de țărani au fost aduși cu forța să privească execuția, câte 3 tineri și 3 bătrâni din fiecare sat care fusese cuprins în răscoală. La execuție au fost prezenți și reprezentanți ai nobilimii, care asistau la eveniment ca la o sărbătoare, considerând că se dă un exemplu țăranilor. Primul a fost executat Cloșca, apoi a urmat Horea.

La 28 februarie 1785, pe Dealul Furcilor de lângă Alba Iulia, în fața unei mulțimi formate din țărani aduși din satele apropiate să participe la execuție, Cloșca a fost primul frânt pe roată. Horea era ținut de ajutoarele călăului, fiind obligat să privească tortura prin care urma să treacă și el. Apoi, le-au fost tăiate capetele, iar trupurile au fost ciopârțite pentru a fi trimise în diferite locuri ale răscoalei și expuse la răscruce de drumuri, conform recomandării împăratului. Aceeași pedeapsă a fost aplicată și trupului neînsuflețit al lui Crișan.

Horea, liderul răscoalei, nu avea pregătire militară, și nici nu a fost o personalitate a comunității din care făcea parte înainte de răscoală. A fost un țăran sărac care construia bisericii dar cu o inteligență ascuțită. Se numea de fapt Vasile Nicola Ursu și s-a născut probabil în anul 1730 în casa unor țărani amărâți din Abac, satul Arada, pe Dealul Fericetului. Pe scurt, o localitate din Țara Moșilor.

Porecla de "Horea" fiindcă știa să cânte bine la fluiet. În pădurile din Țara Moșilor, Horea a învățat bine să prelucra lemnul. Tocmai de aceea a ajuns și constructor de biserici. Biserica de lemn din satul Cizer de pe Dealul Coaste, astăzi în județul Sălaj a fost ridicată de Horea, așa cum arată și inscripția constructorului "Ursu H."

Un obelisc din piatră a fost ridicat, mai târziu, în 1937, pentru marcarea a 150 de ani de la execuția lui Horea și Cloșca, conducătorii Răscoalei de la 1784-1785. Obeliscul a fost ridicat în doar câteva luni din colectă publică, din inițiativa Astei. Este amplasat în fața Porții a III-a a Cetății, Alba Iulia. La baza fațadei, se poate citi inscripția: Smerită închinare lui Horea, Cloșca și Crișan. Obeliscul este opera arhitectului Octavian Mihăiță și a sculptorului Iosif Fekete.

Nu ne-am putut deplasa la Alba Iulia, pe Dealul Furcilor, locul unde au fost trași pe roată, în schimb ne-am adunat la mormântul Orașului Necunoscut, păstrând un moment de reculegere pentru Eroii trecuți la cele veșnice, rugându-se ca Dumnezeu să-i așeze de-a dreapta tatălui, iertându-le lor toate greșelile făcute cu voie sau fără voie.

**"A fost un strigăt de revoltă spart în cer,
Țâșnit din pieptul lor zdrobit sub roată,
Cei fără Dumnezeu de diavol pier,
Martirii noștri nu pier niciodată"
(Petru Anghel)**

NICOLAE TITULESCU

*- om politic, jurist și profesor, ministru de externe al țării,
președinte al Ligii Națiunilor*

Cercul Cultul Eroilor, sprijiniți de Asociația Națională Cultul Eroilor "Regina Maria", filiala Municipiului București, a marcat împlinirea a 80 de ani de la moartea unuia dintre cei mai mari diplomați ai țării noastre. Cu acest prilej a fost invitat la activitate domnul prof. univ. dr. Dumitru Preda, diplomat de carieră, fost Ambasador al României în Republica Cuba în perioada 2011-2016. Domnia-sa este un diplomat de carieră cu experiență vastă. A avut misiuni diplomatice în peste 20 de țări, iar în perioada 2002- 2007 a fost Delegat permanent adjunct al României pe lângă UNESCO-Paris.

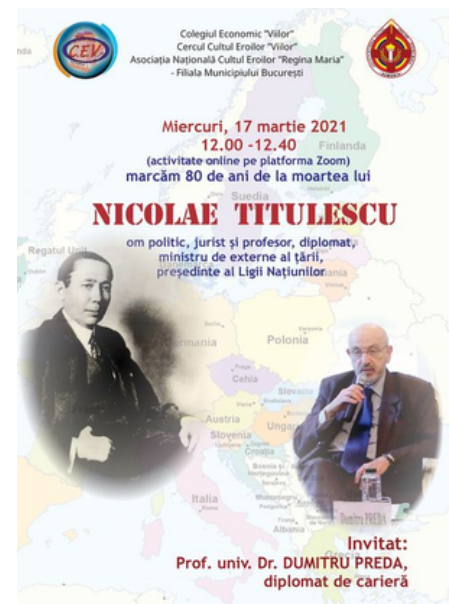
Invitatul nostru a fost prezentat de către d-nul Petru Gurău, președintele Asociației Naționale Cultul Eroilor "Regina Maria", filiala Municipiului București. Întâlnirea a avut loc pe platforma Zoom.

Câți dintre noi ne amintim azi de Nicolae Titulescu? Câți știm povestea de mărire și cădere a diplomatului care a cucerit Europa? Numeroase instituții de cultură, asociații și bulevarde din orașele țării poartă numele lui Nicolae Titulescu, înscriindu-se în memoria colectivă.

Am urmărit un film despre Nicolae Titulescu, realizat de doamna Lucreția Nechifor, bibliotecar școlar, reușind astfel să înțelegem originea și cursul evoluției în cariera de diplomat.

Nicolae Titulescu a studiat într-un vechi colegiu cu tradiție din orașul natal, și-a continuat pregătirea la Facultatea de drept din Paris, unde a fost de îndată remarcat de maeștri ai dreptului francez, încheindu-și studiile cu mențiunea "magna cum laude". Profesor universitar la 23 de ani, deputat la 30 și ministru la 35 de ani, lui Nicolae Titulescu nu i-a rămas nimic străin din viața politică a țării, din frământările sociale ale acesteia. A fost investit cu înalte răspunderi pe plan intern și internațional. Reprezentat permanent la Liga Națiunilor. Ministru plenipotențiar la Londra, ministru de externe.

Am reflectat la problemele care l-au obsadat pe marele diplomat – dreptul internațional să devină un drept al păcii, prin respectarea strictă a principiilor fundamentale, a normelor de conduită menite să călăuzească întreaga comunitate. Nicolae Titulescu avea o înțelegere mai precisă a realităților timpului său, precum și un autentic spirit vizionar, care i-a permis o anticipare a ceea ce lumea avea să devină după cel de-al doilea război-mondial. Am descoperit la el dorința de pace, de securitate și independență națională, de soluționare a litigiilor pe cale pașnică, de cooperare, libertate și progres, care au definit totdeauna lupta poporului român.

Domnul prof. univ. dr. Dumitru Preda a adus în discuție importanța discursurilor și scrierilor lui Nicolae Titulescu, menționând că acesta nu și-a scris memoriile, în schimb, el a lăsat un izvor de informare prețios prin cuvântările rostite cu numeroase ocazii, precum și sub forma interviurilor acordate periodic diferitelor ziare și reviste din România și de peste hotare. A amintit de paginile cele mai inspirate și semnificative lăuate, și anume cele consacrate Ligii Națiunii.

Prof. univ. dr. Dumitru Preda

*"Viața mea a fost o luptă continuă în scopul de a croi pentru România un loc în viața lumii,
apărându-i, totodată, interesele naționale"
Nicolae Titulescu*

Am urmărit o scurtă înregistrare în care am l-am putut vedea, ascultându-i glasul diplomatului secolului XX. Domnul diplomat a susținut că Nicolae Titulescu, omul vizionar, a marcat puternic epoca sa și în continuare concepția lui reverberează în actualitate, făcându-l astfel contemporanul nostru. Cei care l-au cunoscut au mărturisit, că avea o memorie excepțională, care-i permitea să reproducă fidel textele citite cu mult timp înainte. Avea o judecată perfectă asupra viitorului. A fost, poate, singurul om care, în acele vremuri, a prevăzut cursul istoriei. Degaja o vrajă, era fermecător, clar, precis, fluent, elegant, plin de viață. Spiritul său de adâncă analiză se îmbina cu bogăția de idei. Știa să dea rostirii sale claritate, viață și culoare.

București, iunie 1934. Nicolae Titulescu, ministrul român al Afacerilor Străine, cu Jean Louis Barthou, ministrul francez de Externe, însoțiti de o serie de oficialități române și străine, la Mormântul Eroului Necunoscut.

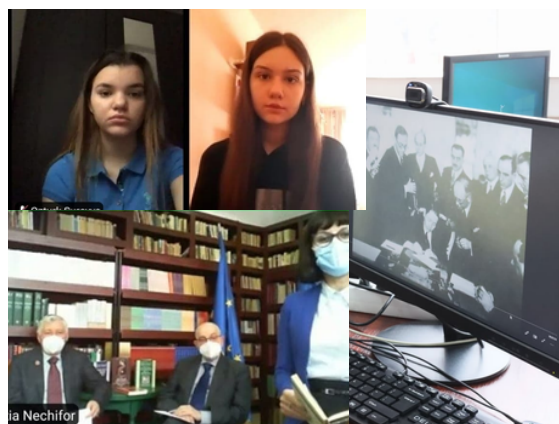
Nicolae Titulescu și Nicolae Iorga

Am adresat la final întrebări, domnului prof. univ. dr. Dumitru Preda. Câteva dintre acestea: "Poate fi un simbol al Uniunii Europene de azi?", "Ce alți diplomați români au fost contemporani cu Nicolae Titulescu?"

Activitatea a avut ca suport convingerea că trebuie să cunoaștem valorile țării, să ne mândrim cu ele. Personalitatea lui Nicolae Titulescu, merită să fie cunoscută de fiecare dintre noi, să fim mereu cu gândul la dorința lui fierbinte, țara noastră să dețină un loc demn în rândul națiunilor lumii.

DI Gurău Petru, președintele ANCIERM, dna Nechifor Lucreția, bibliotecar școlar și dl. prof. univ. dr. Dumitru Preda

*"Și chiar de nu voi fi un far, ci o candelă, ajunge.
Și chiar de nu voi fi nici candelă, tot ajunge,
fiindcă m-am străduit să aprind lumina."
Nicolae Titulescu*

Domnul ambasador Dumitru Preda ne-a recomandat să facem popas în Scheii Brașovului, atunci când vom avea ocazia, pentru a lăsa o floare pe mormântul lui Nicolae Titulescu, aflat în curtea bisericii "Sfântul Nicolae". A amintit și de părintele Vasile Oltean, profesor și preot, directorul Muzeului Primei Școli Românești din Șcheii Brașovului, cel care și-a dedicat aproape jumătate de veac studiului documentelor rare din muzeu.

Am fost martori fideli ai strălucitei cariere de diplomat european din secolul XX, prezentată atât de frumos de către domnul prof. univ. dr. Dumitru Preda, ambasador de carieră din secolul XXI. Această întâlnire, un complex de impresii, de rațiune și sensibilitate.

Iancu Bogdan Florentin, clasa a XI-a K

Sfatul Țării
1917-1918

Ziua Unirii Basarabiei cu România (27 martie 1918)

Nu am uitat de marea însemnătate a Zilei de 27 martie 2018, atunci când Basarabia s-a unit la țara mamă, România. Am avut curiozitatea să aflăm informații legate de contextul politic în care s-a realizat unirea, cât și alte informații privind efortul acestei uniri.

Alături de noi au fost prezenți membrii Asociației Naționale Cultul Eroilor "Regina Maria", Filiala București, istoricul dr. Florin Stan, consilier în cadrul Arhivei Diplomatice a Ministerului Afacerilor Externe și Lorena Oltean, interpret de muzică tradițională, jurnalist la Societatea Română de Radiodifuziune.

Am urmărit cu interes, filmele prezentate la început de dna bibliotecar Nechifor Lucreția, despre viața și activitatea invitaților.

Rememorând trecutul acestui colț de țară românească, dr. Florin Stan a arătat, sugestiv, următoarele:

„De la Basarab I întemeietorul până la Ferdinand I întregitorul, istoria Basarabiei a cunoscut atât secolele măreției voievodale, cât și destinul unei regiuni de la intersecția intereselor vremelnicele imperii sau state care au hotărât soarta poporului dintre Prut și Nistru. Rememorarea semnificației Zilei Unirii Basarabiei cu Țara din 27 martie 1918 ne obligă la neuitare și recunoștință. Neuitare față de un act istoric fundamental, parte a procesului istoric al constituirii României întregite și recunoștință față de generația patrioților care a făcut posibilă renașterea acestui colț de țară, parte a patrimoniului istoric românesc dintotdeauna”.

În continuarea discursului cercetătorului, Lorena Oltean a transmis emoția cântecului tradițional, impresionând în mod special prin „**Nistrule, apă vioară**” (versuri de Grigore Leșe). O mare bucurie pentru noi, cântecul ei ce a leagănat inima noastră, ca o apă, când tulbure, când lină. Muzica este o taină, o adevărată comoară!

La final, am adresat întrebări și ne-au exprimat dorința revederii invitaților cu prilejul altor evenimente speciale.

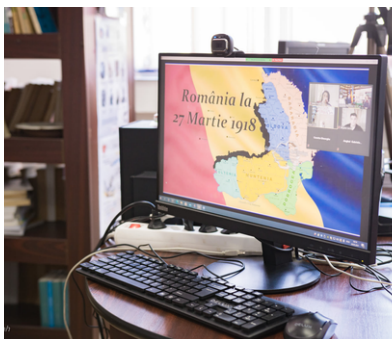
**”Nistrule, apă vioară,
Nistrule, apă vioară,
Face-te-ai neagră cerneală,
Să te torn în călămară
Să scriu o carte poștală
La mândriour' din țară.**

**Nistrule cu apă răce,
Nistrule cu apa răce,
Am jurat că nu te-oi trece,
Dar aseară te-am trecut
Pe două crenguți de nuc,
Doru' la mândra să-l duc,
Pe două crenguți de nuc,
Doru' la mândra să-l duc.”**

**La Mulți Ani, Basarabia!
La mulți ani, români de pretutindeni!**

**”Să nu uităm că Basarabia este pământ românesc!
Atunci s-a împlinit un vis istoric! Vă mulțumim
pentru interesantele și bine documentate informații
pe care ni le-ați oferit. Ați reușit să faceți o
radiografie a istoriei Basarabiei. Timpul nu a reușit
să distrugă limba, obiceiurile, tradițiile și cultura,
românii asupriți nu aveau decât o singură
armă: credința. Vă mulțumim din suflet!”**

Tudorache Jasmine Florentina, clasa X G

Cine este Lorena Oltean?

Lorena Oltean după soț, Lorena Nechifor după numele de fată, un suflet călător, venit pe lumea asta cu un scop. Poate nu l-a identificat în totalitate, însă a început să prindă contur din ce în ce mai evident.

"Vremea copilăriei mi-am petrecut-o la sat. La mine-n sat, în Leoști. Acolo am trăit printre oameni simpli, legați de pământ și de neam. După rânduială, firesc ar fi fost să rămân acolo, dar am luat-o pe drum în sus... spre școli, ca să învăț carte. Că de!...să ajung om mare. Aveam talent la muzică. Așa că am început să-i deslușesc tainele treptat, treptat. Mai întâi în Iași la Liceul de Muzică, apoi în București la Conservator. Și-am înțeles ce-i cu muzica pe lumea asta. Se spune că una-i muzica pentru suflet, alta-i muzica pentru minte și cu totul altceva e muzica pentru trup. Ești liber să alegi. Și eu am ales..."

A ales muzica cu sufletul și de aceea afirmă că nu a încetat niciodată să cânte indiferent ca a fost corist sau solist în diferite spectacole... Muzica și cântatul sunt firescul din viața ei. Pentru a-și lărgi orizontul legat de cultura tradițională, a urmat și un master pe „Antropologie culturală, etnologie și folclor”, la Facultatea de Litere din București.

Lucrează și la Radiodifuziunea Română, ca redactor muzical. Realizează emisiuni de folclor la Radio România Antena Satelor. Îi place să lucreze aici, pentru că astfel are oportunitatea să meargă pe teren pe la cântăreții ai satelor, pe la meșteri și lăutari, să facă înregistrări cu ei și să promoveze frumusețea pură, arta tradițională și adevăratul melos românesc.

De ce avem nevoie de întoarcere la origini prin cânt, așa cum face Lorena Oltean?

Îmi vine acum în minte citatul lui N. Iorga prin care spune că:

„Un popor care nu își cunoaște istoria este ca un copil care nu își cunoaște părinții.”

Și muzica arhaică face parte din istoria neamului. Este o expresie a trăirilor înaintașilor. Cunoscându-le, avem o bază, ne încărcăm cu emoții, căpătăm un sens și putem construi mai departe istoria noastră, trăindu-ne conștient și responsabil prezentul.

Nechifor Lucreția, bibliotecar școlar

ZIUA INTERNAȚIONALĂ A MONUMENTELOR ȘI SITURILOR ARHEOLOGICE

D-l prof. univ. dr. Dumitru Preda a prezentat momentul istoric "Bătălia de la Turtucaia", subliniind că eroismul este energia morală, noblețea și demnitatea vieții. Eroii sunt oameni de esență superioară, care croiesc drumurile pe care merge omenirea. Întâmplările trebuie cunoscute, sacrificiile rememorate.

D-nul Maxim Nicolae, flautist la Filarmonica „George Enescu” din București, a interpretat la flaut Balada lui Ciprian Porumbescu.

Consiliul Internațional pentru Monumente și Situri Arheologice a decis în 1982 ca data de 18 aprilie să fie Ziua Internațională a Monumentelor și Siturilor Arheologice.

Cercul Cultul Eroilor "Viilor", Asociația Națională Cultul Eroilor "Regina Maria", Filiala Municipiului București și Liga Culturală pentru Unitatea Românilor de Pretutindeni au ales să prezinte **Patrimoniul comemorativ - Monumentul Eroilor de la Turtucaia**. Activitatea de astăzi a avut drept scop promovarea, conservarea, protejarea și valorificarea monumentelor - patrimoniu nostru cultural. Invitatul de onoare a fost d-nul Dumitru Preda - istoric.

Au fost prezenți membrii Asociației Naționale Cultul Eroilor "Regina Maria", Filiala Municipiului București, președintele filialei, d-nul col. (r) Petru Gurău, primvicepreședintele col. Lazăr Eugen, vicepreședinte Lucreția Nechifor, Ecaterina Mihai - pictor, David Mariana - scriitor, Elena Armenescu - scriitor, Nicolae Maxim - flautist la Filarmonica „George Enescu”, actrița Doina Ghițescu, elevii Cercului Cultul Eroilor de la Colegiul Economic Viilor, Cojocaru Vătafu Andrei Cristian, Dragomir Ionuț, Burdea Alecsia, Zamfir Ionuț Marinell.

Din partea Administrației Monumentelor și Patrimoniului turistic din cadrul Primăriei Generale București a participat d-nul Huțanu Mihai, șef serviciu turism și exploatare Arcul de Triumf. A vorbit despre importanța monumentelor, rolul acestora în societate, apreciind munca depusă de Asociația Națională Cultul Eroilor „Regina Maria” privind grija față de aceste monumente, promovarea lor. Dumnealui amintește de monumentul reprezentativ al țării, "Arcul de Triumf", locul unde ar trebui să trecem toți, să depunem o floare, aducând un omagiu tuturor eroilor țării, atât noi cât și străinii care ne vizitează țara, recunoscând astfel țara, valoarea ei istorică, culturală.

***Să nu uităm istoria,
monumentele, sacrificiul eroilor.
Patrimoniul nostru cultural, zidit cu sânge!***

Actrița Doina Ghițescu a recitat poezia "Turtucaia - ultimii rămași" scrisă de Ludovic Daus, cel care a scris în octombrie 1916, poemul său de onoare a soldaților morți la Turtucaia.

Elevii Cercului Cultul Eroilor au prezentat câteva dintre cele mai frumoasele monumente istorice și statui din București (Arcul de Triumf (1922), Palatul Cercului Militar Național (1923), Statuia lui Mihai Viteazul (1874), Palatul Mogoșoaia (1702), Biserica Stavropoleos (1724), Statuile lui Tudor Vladimirescu (1934 și 2019), Palatul Voievodal Curtea Veche (1459) și Biserica Sfântul Anton (1554), Ateneul Român (1888).

D-na Ecaterina Mihai fiind și ghid de turism, a prezentat Mănăstirea Cotmeana din Județul Argeș, subliniind că este cea mai veche Mănăstire din Țara Românească, datând de la 1292, din vremea lui Radu I. D-nul Gurău Petru a prezentat Monumentul Eroilor de la Turtucaia din Cimitirul Bellu, detaliile și inscripțiile de pe monument, multe dintre ele aproape șterse de vreme, descifrate cu mare atenție și curiozitate. D-na Mariana David a recitat o poezie dedicată eroilor intitulată: "Eroii nu trădează". D-na Elena Armenescu a recitat poezia "Mărășești, Pe aici nu se trece!", D-na Lucreția Nechifor, a citit un fragment din cartea "Evocări de război - Amintiri din luptele de la Turtucaia", scrisă de George Topîrceanu, prozator mai puțin cunoscut în rândul tinerilor, ei cunoscându-i poezia și mai puțin proza.

Considerăm că aceste evenimente ar trebui să devină o prioritate a noastră, a tuturor. Am inițiat acum mulți ani excursiile tematice "Cunoaște-ți țara și eroii", proiectul "Arta de a privi istoria în monumente", vizităm orașe, ne oprim să descifrăm înscrisurile de pe monumente și plăci comemorative. Toate acestea au un rol cultural – istoric, marcând astfel un moment al istoriei noastre, al societății românești. Vom observa curgerea firească a vieții. Ne dorim o mai mare aplecare din partea autorităților locale pentru a îmbunătăți procesul de conservare, să valorificăm patrimoniul istoric, să-l promovăm corespunzător.

Normalitatea înseamnă cunoaștere, apoi apreciere. Se observă lipsa fondurilor financiare pentru acest segment de monumente, multe dintre ele fiind adevărate bijuterii arhitecturale.

De Ziua Internațională a Monumentelor ne-am adunat să aducem un omagiu eroilor, celor care s-au jertfit pentru libertatea noastră.

La final, pe acordurile Imnului Eroilor, am depus flori la monument și ne-am rugat lor, eroilor, să ne vegheze, să ne sprijine a păstra comorile țării, patrimoniul nostru istoric, cultural pentru totdeauna. Fotografiile au fost realizate de artistul fotograf Roza Zah.

În anul 1916, la sfârșitul verii, când România tocmai intrase în Marele Război, poetul G. Topîrceanu, sergent într-un regiment de artilerie grea, amenaja pozițiile de pe malul drept al Dunării. Au urmat asaltul trupelor bulgaro-germane sub comanda mareșalului August von Mackensen și cinci zile de lupte cumplite: dezastrul de la Turcuia. Au murit pe câmpul de bătălie peste 6 000 de români, iar Topîrceanu a împărțit soarta celor 28 000 de prizonieri. Memoriile sale din război, publicate în două volume (Amintiri din luptele de la Turcuia, 1918, și Pirin Planina, 1936), aduc lumină asupra unuia dintre episoadele importante ale istoriei noastre peste care s-a așternut uitarea.

Burdea Alecsia, clasa a X a L

ATENEUL ROMÂN

Construcția, simbol al Bucureștilor, a fost ridicată pe terenul unde se afla în secolul al XVII-lea și începutul secolului al XVIII-lea, una dintre livezile orașului, proprietate a familiei Văcăreștilor. Pe locul actualului edificiu a ființat o vreme, o biserică. După dispariția lăcașului bisericesc, terenul a devenit proprietatea Societății Ecvestre Române, care și-a propus să realizeze un manej destinat amatorilor de călărie și spectacolelor de circ. Terenul a fost cumpărat de Societatea "Ateneul Român" care a folosit temelia circulară turnată pentru ridicarea noului edificiu.

Între anii 1886-1888, construcția circulară, cu fațada având aspectul unui templu grecesc, cu cele opt coloane ionice, este ridicată după planurile arhitectului francez Albert Galleron, ajutat de arhitectul român Constantin Băicoianu. Interiorul acestui monument impresionează prin fastul lui, la care contribuie cele patru scări în spirală construite din marmură de Carrara, sculpturile decorative, executate de artiști italieni și germani, ca și celelalte ornamentații bogate. Prima conferință organizată în noul local a fost susținută de Alexandru Odobescu la 14 februarie 1888. Mai apoi, la tribuna Ateneului au urmat: Barbu Delavrancea, B. Petriceicu Hașdeu, Victor Babeș și mulți alții. Au urcat pe podium multe formații și soliști de nivel mondial.

Sub cupola Ateneului, la 1 martie 1898 răsună pentru prima dată acordurile Poemei române, sub bagheta tânărului George Enescu. Ateneul Român a găzduit istorica adunare, care în Sala Mare a edificiului, a ratificat actul Unirii Transilvaniei, Basarabiei și Bucovinei cu România.

Palatul Ateneului Român s-a clădit cu banii dintr-o subscripție publică, în urma organizării unei loterii naționale, printr-un slogan de-a dreptul comic și banal:

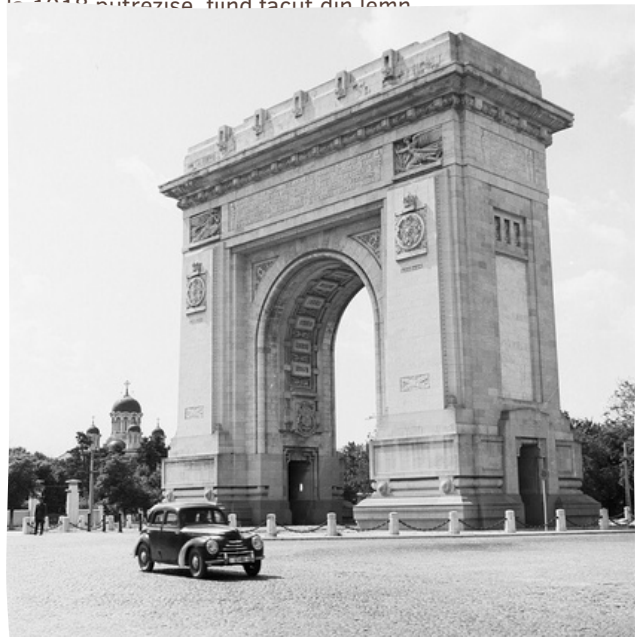
"Dați un leu pentru Ateneu!"

ARCUL DE TRIUMF

Monumentul amintește trecătorilor de victoria Armatei Române din Primul Război Mondial și de Marea Unire din 1918 - unul dintre cele mai importante evenimente din istoria României.

Alături de Mausoleul de la Mărășești, Crucea Eroilor de pe Muntele Caraiman și Mormântul Ostașului Necunoscut din Parcul Carol din București, Arcul de Triumf comemorează participarea României la Primul Război Mondial de partea Antantei.

Istoria acestui monument începe în 1921, când arhitectul Petru Antonescu este solicitat de primarul din acea perioadă (Matei Gheorghe Corbescu) în legătură cu construirea unui nou Arc de Triumf, deoarece cel ridicat în 1918 s-a destrăcut, fiind făcut din lemn.

Astfel, în 1922, noul Arc de Triumf este inaugurat cu ocazia încoronării noilor suverani.

Arcul de Triumf este încărcat de elemente arhitecturale cu semnificație istorică pe toate laturile sale. Pe frontonul fiecărei fațade se găsește câte o inscripție. Pe lângă aceste inscripții, mai sunt sculptate pe suprafața Arcului date ale confruntărilor din Primul Război Mondial pe frontul românesc: (15 august 1916, 8 ianuarie 1918, 24 octombrie 1918, 10 noiembrie 1918), efigiile suveranilor din acea vreme (pe fațada sudică) și medalioanele intitulate Bărbăția și Credința.

Pe interiorul Arcului putem observa lista localităților unde s-au purtat bătălii între 1916 și 1918: „CERNA”, „JIU OLT”, „DRAGOSLAVE”, „NEAJLOV”, „OITUZ”, „MĂRĂȘTI”, „MĂRĂȘEȘTI”, „RĂZOARE”, „VRANCEA”, „MUNCELU”, „COȘNA”, „BUDAPESTA”.

Mănăstirea Văcărești

Ctitorul mănăstirii a fost Nicolae Mavrocordat, care a dispus ridicarea complexului în 1716. S-a lucrat până în 1722, iar sfințirea cu hramul Sfânta Treime s-a făcut în 1724. Stilul de construcție era unul brâncovenesc. Mănăstirea Văcărești avea bibliotecă de proporții, cu 237 de autori și tiparniță. Ansamblul se întindea pe o suprafață de 18.000 mp, mănăstirea devenind cea mai mare din întregul Sud-Est al Europei. Dacă între anii 1724 și 1866, s-a slujit în biserica de aici ca în oricare altă biserică, din 1866 până în 1973 s-au ținut slujbe doar de Paști și de Crăciun. În 1948, biserica a fost definitiv închisă.

Ordinul de demolare a Mănăstirii Văcărești a venit în 1984, când Ceaușescu a făcut o vizită la complex. Se dorea construirea unui tribunal sau poate a unui complex sportiv. Buldozerele au ras Mănăstirea Văcărești în decembrie 1986, dar comuniștii nu au mai apucat să construiască nimic pe acel loc.

Pe locul vechii mănăstiri, una dintre bijuteriile culturii și vieții spirituale românești, s-a construit Mall Sun Plaza. Unele dintre frescele atât de frumos pictate se mai păstrează la Muzeul de Artă al României.

Biserica Sărindar

Pe la 1362, Vlaicu Vodă viitorul domnitor al Țării Românești, ridică o bisericuță de lemn. În secolul al XVI-lea, locul pe care se găsea ctitoria lui Vlaicu, boierii ridică o nouă biserică de lemn, botezată, biserica Coconilor. Cu timpul locașul de cult suferă stricăciuni. Biserica continuă să se șubrezească și devine o ruină. Matei Basarab, decide să o refacă din temelii. Așa se face că la 1652, în locul bisericii de lemn a fost înălțată o mănăstire maiestuoasă, cu ziduri groase de cărămidă și chilii. Cu ceva vreme înainte, voievodul făgăduise lui Dumnezeu că va ctitori patruzeci de biserici, iar aceasta era cea din urmă. De aici și denumirea, deoarece cuvântul sărindar vine de la grecescul saranda, care înseamnă patruzeci. Călugării obțin dreptul de a înființa o cârciumă unde se vindea vinul produs din podgoriile mănăstirești. La 5 mai 1795, voievodul Moruzi dă o poruncă domnească și mută visteria statului la Mănăstirea Sărindar.

În 1800, Alexandru Vodă Ipsilanti decide ca o parte din chilii să servească drept spital pentru cei care suferă de boli psihice. Călugării au ajuns îngrijitori de nebuni. Doi ani a durat harababura, apoi vodă Șuțu mută ospiciul în altă parte. Vâltoarea istoriei a lăsat urme în zidurile bisericii care încep să devină tot mai nesigure. Câteva familii de boieri care locuiau pe Podul Mogoșoaiei, fac un efort și o restaurează. Mișcările seismice nu dau pace Bucureștiului, mănăstirea se clatină din temelii. În 1880, s-a interzis oficierea slujbelor, iar la 1893, autoritățile se văd puse în situația de a o demola.

Între 1911-1923, pe locul unde cândva a fost una din cele mai frumoase biserici din București, s-a construit Palatul Cercul Militar Național.

Dragomir Ionuț, clasa a X a E

BUCUREȘTI ORAȘUL CARE ȘI-A PIERDUT MONUMENTELE

Tudor Vladimirescu în memoria poporului român

200 de ani de la Revoluția din 1821

SIMPOZION MUNICIPAL

**"Patria se cheamă norodul,
iar nu tagma jefuitorilor!"**

Simpozionul „Tudor Vladimirescu în memoria poporului român” s-a înscris manifestărilor dedicate Anului „Tudor Vladimirescu”, care marchează două secole de la Revoluția din 1821, condusă de Tudor Vladimirescu.

Simpozionul s-a desfășurat în perioada 26-29 mai 2021 și a fost organizat de Asociația Națională Cultul Eroilor „Regina Maria” – Filiala Municipiului București în parteneriat cu Colegiul Economic „Viilor”, Colegiul Tehnic Mecanic „Grivița”, Liceul Teoretic „Dimitrie Bolintineanu”, Școala Gimnazială „Grigorie Ghica Voievod” și Muzeul Militar Național „Regele Ferdinand I”.

În prima zi am avut ca invitat de onoare pe d-na dr. Valeria Bălescu, muzeograf la Muzeul Militar Național „Regele Ferdinand I”, care a prezentat elevilor materiale adecvate temei: stampe, desene, facsimile, care fac parte din patrimoniul muzeului. Etalarea respectivelor obiecte culturale a constituit un mare privilegiu pentru întreg auditoriul, acestea putând fi văzute de regulă doar în locuri special amenajate, în cadrul expozițiilor muzeale.

Elevii au asistat la un adevărat curs de muzeografie, în urma căruia au învățat criteriile după care poate organiza o expoziție foto-documentară. Doamna muzeograf a prezentat magistral contextul istoric în care s-a petrecut revoluția de la 1821, condusă de Tudor Vladimirescu. Elevii au putut observa în stampele vremii caligrafia chirilică, numele boierilor susținători ai revoluției, inclusiv numele cu care semna Tudor Vladimirescu, și anume: Theodor.

Dintre materialele prezentate elevilor, menționăm câteva stampe: „Ciucurii de la steagul lui Tudor Vladimirescu”; „Tudor Vladimirescu, 1821”, Litogr. și Tipogr. de Eduard Sieger, Viena; (46 x 33 cm); „Jurământul de credință al boierilor țării către slujerul Tudor Vladimirescu”, 20 martie 1821, litografie tipărită în atelierul lui Eduard Wiegand, de editor Nestor Nițescu, 1888 (43,5 x 31,5 cm); „Teodor Vladimirescu, 1821”, litografie, a.n. (45,3 x 36 cm); „Tudor Vladimirescu”, de Th. Amann, 1879, gravură (29,5 x 41,5 cm); „Jurământul lui T. Vladimirescu, 1821”, litografie tipărită la Tipografia L'Independance Roumaine, după o schiță în cărbune pe pânză, desenată de pictorul N. Bran, la T. Jiu (cca 1899 – dacă coroborăm cu biografia sa) – (33 x 44 cm); „Mănăstirea Radu Vodă”, de A. Dumitrache (gravură sepia, 30 x 42 cm); „Mănăstirea Cotroceni”, de A. Dumitrache (gravură sepia, 31 x 42 cm) – loc în care Tudor Vladimirescu și-a stabilit sediul pe timpul șederii la București și pe care a fortificat-o, cu sprijinul lui Gh. Lazăr; „Tudor Vladimirescu și pandurii trec Olțul, 1821” (gravură sepia, 32 x 42 cm).

Stampelor le-au fost alăturate și facsimilele: „Proclamația de la Padeș”, „Proclamația către bucureșteni” ș.a., precum și unele desene realizate de Mircea Olarian, la comemorarea centenarului Revoluției lui Tudor Vladimirescu.

Aceste documente au reconstituit memoria istorică a momentului de la 1821 și a scos în evidență rolul pe care l-a avut Tudor Vladimirescu, memorie ce trebuie cunoscută și transmisă de la o generație la alta, pentru a cunoaște adevărul istoric.

Dna dr. Bălescu Valeria , muzeograf la Muzeul Militar Național „Regele Ferdinand I”, elevii Iancu Bogdan Florentin (XI K) și Cojocaru Vătafu Andrei Cristian (XI B) membrii Cercului Cultul Eroilor din Colegiul Economic „Viilor”

Dna dr. Bălescu Valeria , muzeograf la Muzeul Militar Național „Regele Ferdinand I”, dl Nanu Petre, directorul Colegiului Economic „Viilor” și dna Nechifor Lucreția, bibliotecar școlar

VIITORUL A ÎNCEPUT IERI!

În cea de-a doua zi au fost prezentate lucrările elevilor și profesorilor care au abordat mai multe teme cultural-istorice, dedicate evocării eroului Tudor Vladimirescu, cu tot ceea ce este mai reprezentativ privind personalitatea lui.

Scopul acestui simpozion, încurajarea cercetării istoriei în diferite surse, respectul față de înaintași, față de valorile trecutului.

Dintre temele prezentate astăzi amintim: "Tudor Vladimirescu – așa cum a fost - despre copilăria și adolescența eroului"; "Idealuri în contradicție; revoluția lui Tudor Vladimirescu și revoluția elenă pe pământ românesc - momente aniversare la bicentenar"; "Revoluția franceză și revoluția condusă de Tudor Vladimirescu (influențe și asemănări)"; "Reflecția ortodoxismului asupra drapelului revoluției din 1821"; "Personalitatea lui Tudor Vladimirescu și revoluția pandurilor"; "Ecouri ale revoluției lui Tudor Vladimirescu în conștiința artistică națională"; "Împrejurările sfârșitului lui Tudor Vladimirescu"; "Tudor Vladimirescu - brand turistic de țară"; "Literatura și posteritatea lui Tudor Vladimirescu"; "Figura legendară a lui Tudor Vladimirescu reflectată conștiința populară" și "Cât avem o țară sfântă".

Revoluția de la 1821, condusă de Tudor Vladimirescu, a reprezentat intrarea într-o nouă epocă a evoluției istorice a poporului român, prin destrămarea regimului fanariot și inițierea procesului de modernizare într-un ritm susținut a societății românești. Aniversarea bicentenarului Revoluției lui Tudor Vladimirescu a fost pentru noi un motiv de mândrie patriotică.

TUDOR VLADIMIRESCU - AȘA CUM A FOST -

Tudor este născut în comuna Vladimir, districtul Gorj. Martorii oculari ai revoluției din 1821, îi dădeau 40 de ani. El s-a născut deci mai curând pe la 1780. Tatăl său se trăgea din județul Mehedinți, plaiul Cloșani, poate de la Prejna, unde Tudor a ridicat în 1808, împreună cu Gheorghe Duncea, o biserică și a înzestrat-o cu treizeci de stinjeni de pământ. Acolo se află și portretul lui de ctitor cu inscripția: "Biv-vel sluger Theodor, comandir".

Tudor, a avut printre ascendenții săi, preoți și călugări, ceea ce indică o condiție socială mai răsărită printre locuitorii satului. Tudor a fost "moșnean" din Gorj, adică țaran liber menționat Nicolae Iorga. Tudor avea un frate, Pavel sau Papa, și o soră Dina (Constantina). Tudor a încercat, pe rând și în același timp, toate mijloacele de a face avere, care se ofereau atunci unui moșnean: slujba la boier și slujba la stat, circiumăritul, arendășia, morăritul, negoțul de pește, de seu, de vite și de cereale și milităria în serviciul Rusiei, ceea ce i-a asigurat protecția atotputernicului consul rus la București.

Tudor ar fi învățat scrisul și cititul de la preotul Pirvu Cihoiu din Vladimir. La 10-12 ani, el ar fi fost trimis la Craiova și dat "de pricopsală" unui condicar, Lupu, cu care familia Vladimirescu era înrudită. După o vreme, a intrat în serviciul boierului Ioan Glogoveanu din Craiova, unde a învățat carte și limba grecească, împreună cu fiul boierului, Nicolae, cam la aceeași vârstă cu Tudor.

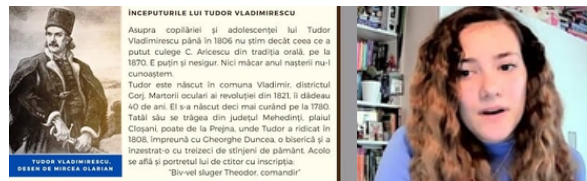
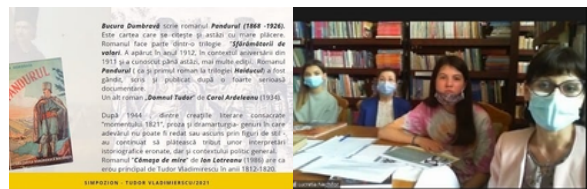
Ajungând la vârsta de 18 ani, a părăsit casa boierului și a intrat între panduri, după datina județului în care se născuse. În timpul primei domnii a lui Constantin Ipsilanti (1802-1806, 1807), Tudor a fost ridicat la rangul de mare comis, iar în a doua domnie a fost numit vătaf de plai la Cloșani, dregătorie pe care o deține aproape continuu până la declanșarea revoluției. El a rămas vătaf de plai la Cloșani din 1806 până în 1811, când a fost numit de ruși zapciu.

La 15 iunie 1815, Tudor fu numit polcovnic de poteră, peste 30 panduri. În mai sau iunie 1815 e înlocuit din porunca lui Caragea, cu postelnicul Ioan Grecescu. În 1820, Tudor izbutește, cu sprijinul consulului rus, să obțină vătășia plaiului Cloșani.

Conștiința valorii sale și a responsabilității pentru semenii săi a crescut continuu la Tudor Vladimirescu și iese cel mai mult în evidență în timpul revoluției din 1821, când era în joc interesul major al țării.

Bibliografie: Iscu G. D., Tudor Vladimirescu, Casa de librărieși editură "Nicolae Bălcescu", 1996

Nechifor Lucreția, bibliotecar școlar

Activitatea a avut loc în spațiul virtual, pe platforma „zoom”.
Eleva Tudorache Jasmine Florentina (IX G)
prezintă copilăria și adolescența lui Tudor Vladimirescu.

Monumentul Proclamației de la Padeș a fost ridicat pe "Câmpia Soarelui",
locul unde s-a desfășurat evenimentul istoric
ce a marcat începutul Revoluției din 1821

Tudor Vladimirescu s-a manifestat ca un bun, credincios și patriot, în inima lui rezonând toate marile momente istorice eliberatoare și pline de vitejie, scrise cu curajul voievozilor noștri. Tudor Vladimirescu a reușit să-i ofere neamului nostru, o licărire de speranță și, mai presus de toate, certitudinea că unirea neamului românesc îl face puternic și de neînving, gata de a birui orice provocare și de a alunga toate încercările pe care vălul istoriei i le descoperă.

Tudor Vladimirescu În memoria poporului român

În ultima zi a simpozionului, elevi, profesori, părinți și oameni de cultură au fost prezenți la statuia Lui Tudor Vladimirescu din intersecția Șoselei Panduri cu Calea 13 Septembrie alături de reprezentanți ai Asociației Naționale Cultul Eroilor "Regina Maria" – Filiala Municipiului București.

Elevii și profesorii care au prezentat lucrări în cadrul simpozionului au primit diplome și premii (reviste "Historia", "Magazin istoric" și cărți din colecția "Secretele Bucureștilor").

Interpreții de muzică tradițională domnul **Gabriel Gorjanu Gîlea** (membru al Asociației Ligii Culturale Fiii Gorjului) și domnul **Alexandru Lilea** (câștigător al Premiului I al Festivalului Maria Tănase) au susținut un scurt moment muzical dedicat momentului ("Balada lui Tudor Vladimirescu" și câteva "Hore de pomană în amintirea comandirului").

De asemenea au prezentat costumul de patrimoniu oltenesc din zona natală a lui Tudor Vladimirescu cu simbolurile sacre cusute cu mîgală: iatagan, vîrfuri de lance, broasca, rozete, axiz mundi.

Un elev al Colegiului Tehnic Mecanic Grivița a recitat poezia "Oltenii lui Tudor" de George Coșbuc. Doua eleve de la Școala Gimnazială "Grigorie Ghica Voievod" au cântat alături de domnul Bărcăcianu Dănuț, profesor de muzică (interpretare la nai) "Cât avem o țară sfântă".

Au fost prezenți la eveniment și domnul Maxim Nicolae, flautist la Filarmonica "George Enescu" și actrița Doina Ghițescu.

La final o elevă din Cercul Cultul Eroilor "Viilor" și un elev din Colegiul Tehnic Mecanic Grivița au depus o coroană de flori la statuia lui Tudor Vladimirescu din partea Asociației Naționale Cultul Eroilor "Regina Maria" – filiala Municipiului București.

Simpozionul municipal "Tudor Vladimirescu în memoria poporului român" a reprezentat o oportunitate pentru elevi de a cunoaște istoria țării, iar pentru profesori și membrii asociației o bună colaborare pentru noi activități.

Prin prezentarea acestor activități din cadrul Simpozionului s-a urmărit readucerea în actualitate, îndeosebi pentru elevi, a unor momente legate de zbaterea și jertfa înaintașilor noștri.

Am comemorat 200 de ani de la evenimentele care au dus spre modernizarea și independența țării.

Lucreția Nechifor – vicepreședinte al Asociației Naționale Cultul Eroilor "Regina Maria" – Filiala Municipiului București

„Fraților! Câți n-ați lăsat să se stingă în inimile voastre sfânta dragoste către patrie, aduceți-vă aminte că sînteți părți ale unui neam. Să ne unim dar cu toții, mici și mari, și ca niște frați, fii ai unei maici, să lucrăm cu toții împreună, fiecare după destoinicia sa (...), ca să fim și noi vrednici acestei cinstitiri a neamului.”

Tudor Vladimirescu

ALEXANDRU LILEA

- Interpret de folclor -

*"Maică, măculița mea,
Cum să scap de cursă rea?
Căci un glas prevestitor
Îmi tot spune c-am să mor."*

(din balada Visul lui Tudor Vladimirescu)

Alexandru Lilea este absolvent al Facultății de Teologie Ortodoxă din Craiova, iar în prezent este masterand la Studii Culturale, Etnologie, Antropologie Culturală și Folclor, în cadrul Facultății de Litere, Universitatea din București. De asemenea, este student la Departamentul de Arte, secția Muzică, din cadrul Facultății de Litere a Universității din Craiova.

Pasionat de folclor, Alexandru Lilea debutează la Radio Difuziunea Română în anul 2017 și participă la Concursul „Vedeta populară” la Televiziunea Română, ajungând până în semifinala concursului. În același an este laureat al Festivalului Concurs Național "Maria Tănase", ediția a XXIV-a, Craiova, unde obține Premiul II.

Câștigă Marele Premiu la Festivalului Național de Doine și Balade „Ileana Constantinescu”, ediția a 42-a, la Drăgănești-Olt, în anul 2017. Câștigă Premiul I la secțiunea muzică populară în cadrul Festivalului Național de Muzică Populară și Ușoară „Corabia de Aur”, în anul 2017. În anul 2018, câștigă Premiul Fundației Academice Europene Euroculturalia, în cadrul Festivalului Internațional de Folclor „Cântecul de dragoste de-a lungul Dunării”, Ediția a XII-a, Brăila.

În 2021, lansează primul compact disc intitulat: „Sunt flăcău din plai oltean”.

La Festivalul „Flori din Țara Bârsei”, organizat de Centrul Cultural „Reduta” Brașov, a primit premiul pentru autenticitatea costumului popular. Are o întreagă colecție de costume tradiționale și ceramică, pe care le-a expus în cadrul expoziției „Costumul popular din Valea Dunării”, la Școala Gimnazială „Gh. Iienescu” din comuna Rast, județul Dolj, cu sprijinul Consiliului Județean Dolj și Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Dolj.

Alexandru Lilea a pus în cântec frumusețea locului în care a crescut, comuna Rast din județul Dolj. Îndrăgostit de folclor, a învățat să prețuiască tot ce ține de identitatea și rădăcinile românești. Scoate la iveală tot ceea ce au construit și au lăsat oamenii de lângă Dunăre, ca patrimoniu material și imaterial. Consideră că spațiul acesta din Lunca Dunării este încărcat de o spiritualitate aparte, complexitatea și simbolurile descoperite în veșmintele de aici vorbind de vechea civilizație a locuitorilor provinciei istorice a Olteniei.

Este realizator de emisiuni la Radio Oltenia-Craiova. Pe zi ce trec, este tot mai cunoscut și îndrăgit de oameni și foarte apreciat de specialiștii în domeniu. Consideră că adevărata înțelepciune stă în modestie. Omul cu adevărat inteligent, știe să fie și modest atunci când trebuie.

Eroica "Viilor"
An școlar 2020-2021

Alexandru Lilea a fost premiat de către dl Gurău Petru, președintele Asociației Naționale Cultul Eroilor "Regina Maria", Filiala Municipiului București cu Diploma de Onoare pentru interpretare muzicală, în cadrul Simpozionului Municipal "Tudor Vladimirescu în memoria poporului român"

Gabriel (Gorjanu) Gîlea

- Interpret de folclor -

A simțit chemarea muzicii de timpuriu. S-a năcut la data de 7 iunie 1989 în București, dar copilăria și-o petrece în satul Poiana, comuna Turburea din județul Gorj. Colinda satele, scotocind prin lăzile de zestre după costume. A cules cântece din vatra satului, doine, sârbe sau hore, dar și povești despre "Jidovi", "Uriașii" de altădată sau povești din vremea când țara era ocupată de turci. De mic i-au plăcut horele. Asculta deseori cântecele vechi ale Mariei Lătărețu.

Se declară îndrăgostit pentru totdeauna de locurile din județele Gorj, Mehedinți și Dolj. Nu le-ar înlocui niciodată cu nimic și mulțumește Domnului că a avut șansa să crească printre oameni iubitori de tradiții, de folclor. A păstrat în suflet susurul Gilortului, pădurile răcoroase prin care mergea după ciuperci, rășină pentru tămâie, când lăsa vitele să pască, nunțile și creștinarea micuților, înmormântările, toate desfășurate după obiceiuri păstrate de sute de ani.

Toate au fost însoțite de cântec curat, pornit din inima tânără a unui copil, cu sfințenie și cu fior. Așa este cântecul în Gorj, așa se transmite doina de jale, de dor, balada despre viteji, despre cotropitori și despre haiduci...

Pentru că frumusețea costumului gorjenesc-schilăresc este neasemuită și a inspirat atâtea alte zone etnofolclorice, a adunat, într-o „colecție” de peste 170 de piese vestimentare tradiționale, în care recunoaște talentul, răbdarea și măiestria țărăncii gorjence. Când cosea, țărâncă împletea în ac firul colorat cu cel al dorului, al dragostei față de cel iubit, dar și cu cel al rugăciunii. În felul ăsta, costumul devenea o puternică amuletă, care îl ferea pe purtătorul lui de tot răul lumii.

A devenit profesor de muzică la Liceul Teoretic "Dimitrie Bolintineanu" din București, dar nu a renunțat la cântecul popular. Este riguros cu pregătirea lui privind cariera muzicală și recunoaște că valoarea artistică este dată de cultura muzicală, de pregătirea vocală, de antrenament psihic și emoțional. Concursurile și Festivalurile la care a participat și-au pus amprenta asupra personalității lui. Imprimările în Radio România, aparițiile în Televiziunea Română și pe scena unor manifestări culturale grandioase i-au format convingerea să nu facă rabat de la calitate, să prezinte folclorul în forma lui cea mai apropiată de "țărăncă".

Astăzi se poate mândri cu un număr de 40 de premii și de diplome de excelență la festivalurile folclorice naționale și internaționale (Premiul al II-lea "Pe marginea Dunării", Giurgiu 2013, Trofeul "Din comoara Satului", Timișoara 2015, Premiul al II-lea "Ileana Constantinescu", 2016, Premiul al II-lea "Corabia de aur", 2016). Înregistrează 12 piese inedite, din zona Gorjului cu orchestra Populară Radio, condusă de maestrul Adrian Grigoraș, alte 10 piese le înregistrează cu Tariful "Ștefan Marinache". Participă la numeroase emisiuni radio: "Bucuroși de oaspeți", 2009, "Lada de zestre", 2016, "Cu inima deschisă", 2019, dar și emisiuni ale Televiziunii Române: "O data-n viață", 2016, "Cerbul de aur", 2018, Ziua Națională a României, 2019.

Din repertoriul său: "Balade și doine", "Balada Novacilor", "Balada lăutarului", "Cântec doinit - Ce mi-e mie drag pe lume" (culeasă), "Doina Doamne, Dumnezeu ceresc" (culeasă) și sârbe: "Mă tot roagă mândrele!", "Vino mândruța pe luncă", "Mândruța din Câmpu mare!"

**BICENTENAR
(1821-2021)**

*Eroica "Viilor"
An școlar 2020-2021*

Tudor Vladimirescu EROU-MARTIR al poporului român

Am acceptat invitația de a fi prezenți la evenimentul "Tudor Vladimirescu, Erou-Martir al poporului român", organizat de Asociația Cultural-Istorică "Dumitru și Maria Pleniceanu", Asociația Culturală Tătărescu, Asociația de Reconstituiri Istorice "Ferdinand I", cu ocazia împlinirii a 200 de ani de la trecerea în rândul Eroilor a lui Tudor Vladimirescu. Evenimentul a avut loc la statuia acestuia din Parcul Tudor Vladimirescu, București.

Am adus un omagiu lui Tudor Vladimirescu, punând în valoare personalitatea marcantă a eroului, cel care a ridicat oamenii din popor la luptă împotriva fanarioșilor. El rămâne un model de curaj, de măreție și slujire a neamului românesc până la sacrificiul suprem, pentru idealul său. Din veacul trecut și până azi i s-au ridicat monumente, și au primit numele lui localități, școli, străzi. A fost cinstit mereu, în filaterie, în muzeele din țară, în documente evocatoare. Chipul lui Tudor Vladimirescu va rămâne în sufletele noastre mereu, ocrotitor și poruncitor deopotrivă, reamintindu-ne că trebuie să rămânem credincioși neamului, anume patriei, care se cheamă poporul. Adevărul istoric ne-a cuprins în adâncul sufletului, trezind iubirea cea adevărată. E nevoie să acorzi timp studiului vieții lui Tudor Vladimirescu, pentru a afla importanța faptei sale în memoria colectivă a națiunii. Acum, considerăm anul 1821 un moment crucial al istoriei noastre iar pe Tudor Vladimirescu, un simbol național.

"Generațiile de mâine au responsabilitatea să nu uite că eroii sunt trecutul, prezentul și viitorul neamului românesc!" - Andrei Popete Pătrașcu, Asociația Cultural-Istorică "Dumitru și Maria Pleniceanu".

Ținuta lui era impunătoare -"sta drept ca un soldat" - și avea în toată înfățișarea lui "un aer de comandir". Prestanța aceasta e cu atât mai remarcabilă cu cât era de natură pur morală. Fizicul lui Tudor Vladimirescu era mai puțin avantajos. Om de statură mai mult mijlocie, talia bine proporționată, fața palidă, mustața galbenă, părul castaniu, obrazul mai mult rotund decât oval, trăsăturile feței potrivite, nici prea durduluu, nici prea slab, cu o mică bărbie, ușor de recunoscut după un neg ce avea la obrazul stâng. Era om de inimă și hotărâtor, poate și ambițios, și din aceste calități se naște vitejia." - memorialistul Ștefan Scarlat Dăscălescu

Handra Andreea, clasa a IX-a C

**130 de ani de la moartea
lui Mihail Kogălniceanu,
om politic, istoric și scriitor**

**"Puterea și fericirea unui stat se află în puterea și
fericirea mulțimii, adică a nației."
Mihail Kogălniceanu**

MIHAIL KOGĂLNICEANU (1817 - 1891)

"Istoria noastră are destule fapte istorice, frumoasele noastre țări sunt destul de pitorești și poetice, pentru ca să putem găsi și la noi subiecturi de scris, fără să avem pentru aceasta trebuință să ne împrumutăm de la alte nații."

Mihail Kogălniceanu

"Nu este în lumea aceasta totul deșertăciune, rămâne ceva statornic; rămân faptele mari, care sunt nepieritoare."

Mihail Kogălniceanu

Am participat la manifestarea "Mihail Kogălniceanu - istoric, scriitor, diplomat și mentor al Unirii Principatelor Române", la împlinirea a 130 de ani de la moarte, alături de membrii Asociației Naționale Cultul Eroilor "Regina Maria", filiala Municipiului București.

Invitatul zilei a fost dl prof. univ. dr. Dumitru Preda, istoric și diplomat. Acesta a subliniat rolul pe care l-a avut Mihail Kogălniceanu în istorie, unul dintre cei mai influenți intelectuali români, având o experiență politică și abilitate diplomatică desăvârșită.

Kogălniceanu a susținut prin propuneri legislative eliminarea rangurilor boierești și secularizarea averilor mănăstirești. Eforturile sale pentru reforma agrară au dus la o moțiune de cenzură, care a declanșat o criză politică care a culminat cu lovitura de stat din mai 1864, provocată de Alexandru Ioan Cuza pentru implementarea reformei. Cu toate acestea, Kogălniceanu a demisionat în 1865, în urma conflictelor cu domnitorul. După un deceniu, a pus bazele Partidului Național Liberal, dar mai înainte de asta, a jucat un rol important în decizia României de a participa la Războiul ruso-turc din 1877-1878, război care a dus la recunoașterea independenței țării.

În ultimii ani de viață a fost o figură politică proeminentă, președinte al Academiei Române și reprezentant al României în relațiile cu Franța. Tot el este cel care prezintă punctul de vedere al guvernului și principelui Carol I în fața reprezentanților Marilor Puteri Europene cu ocazia Congresului de Pace de la Berlin, 1878.

Mihail Kogălniceanu este, indiscutabil, cel mai de seamă om de stat al românilor din secolul al XIX-lea.

La vârsta de 74 de ani, în 1891 se stinge din viață pe un pat de operație din Paris, Franța. Este înhumat la cimitirul „Eternitatea” din Iași.

Revista "Dacia literară" a reușit în acest răstimp să formeze un curent de opinii critice și estetice ce aveau să ducă la realizarea unei literaturi originale, cu reale posibilități de a concura cu literatura europeană. În paginile celor câteva numere apărute au semnat articole, opere literare valoroase, scriitori precum Vasile Alecsandri, Alecu Russo, Grigorie Alexandrescu.

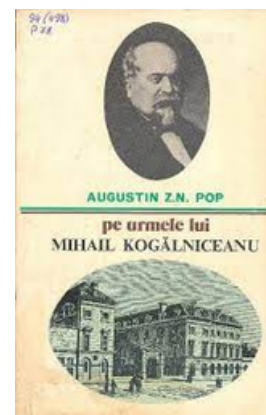
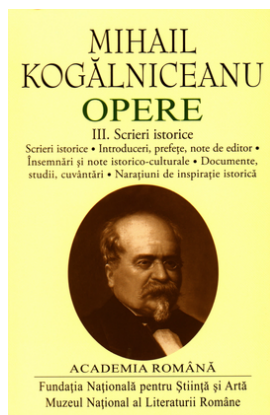
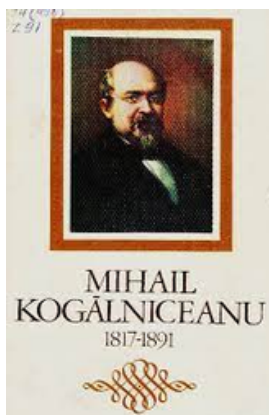
"Propășirea" nu s-a limitat la literatură; a fost prima publicație cu profil enciclopedic din Moldova, reflectând preocupări artistice, lingvistice, istorice, de învățământ, viață socială, drept. Un vădit interes, grație caracterului său memorialistic și documentar, reprezintă opera literară "Iluzii pierdute". Motivele predominante sunt "falsul patriotism, căsătoriile bazate pe interese materiale, plus viciile societății".

Inspirat de realitățile timpului scriitorul Mihail Kogălniceanu a lăsat generațiilor ce vor urma și un început de roman, "Tainele inimii". Luxul de import, cultura superficială, moravurile corupte în societatea privilegiată -acestea sunt viciile pe care le critică Mihail Kogălniceanu prin intermediul personajelor sale.

Dna Evelyne Maria Croitoru a recitat poezia "Ce le vom spune" din volumul de versuri "O cafea cu tine" iar dna Mariana David a recitat poezia "Armură". Dna Elena Armenescu a subliniat rolul lui Mihail Kogălniceanu la înfăptuirea Miciei Uniri, prin discursul său ce făcea referire și la românii care trăiau în Moldova, Țara Românească, Imperiul Austro Ungar și cel Rus:

"...țara mea este orice loc de pe Pământ unde se vorbește românește, și istoria națională este istoria întregii Moldove și Țării Românești, și cea a fraților din Ardeal."

Burdea Alexia, clasa a X-a L

DI Maxim Nicolae a interpretat la flaut "Visare" de Robert Schuman

MIHAIL KOGĂLNICEANU

– ÎNTRE ISTORIE ȘI LITERATURĂ

Prof. Olimpia Ioniță
Colegiul Economic "Viilor", București

Mihail Kogălniceanu (1817-1891), alături de Alecu Russo, Nicolae Bălcescu, Alexandru Ioan Cuza, Andrei Mureșanu și alții, a fost unul dintre conducătorii Revoluției de la 1848. Țările Române treceau, pe la mijlocul secolului al XIX-lea, prin transformări profunde din perspectiva formării, organizării și dezvoltării statului național român, iar afirmarea în plan social, politic și cultural a unor personalități remarcabile a fost mai mult decât necesară. Într-un climat istoric de mari frământări, Mihail Kogălniceanu apare ca o figură proeminentă a culturii românești, care a militat pentru formarea unei conștiințe comune și pentru unirea românilor din toate provinciile, numele său asociindu-se la mai toate actele fundamentale care au marcat făurirea României moderne.

Deputat în Divanul Ad-hoc (1855), prim-ministru în Guvernul lui Alexandru Ioan Cuza, înfăptuitor al marilor reforme din timpul lui Cuza, ministru de externe la 1877, senator și animator al vieții parlamentare (1862), strălucit orator, M. Kogălniceanu este, indiscutabil, cel mai de seamă om de stat al românilor din secolul al XIX-lea, mai ales prin actele epocale din 1859, 1864 și 1877. A fost și președinte al Academiei Române între anii 1887-1890. Mihail Kogălniceanu s-a dedicat, așadar, mai întâi politicului și culturalului, și apoi literaturii, deși a fost înzestrat cu har literar.

Lucrarea de față vizează tocmai latura scriitoricească și contribuția sa la dezvoltarea literaturii române. În acest sens, un rol deosebit de important l-a avut apariția la Iași, în 1840, a revistei Dacia literară. Impresionante sunt demersurile făcute și argumentele aduse de Kogălniceanu în vederea apariției acestei reviste, care își propusese să fie „pur-literară”, întrucât celelalte publicații erau considerate niște „foile de pripas”, deoarece conțineau prea multă politică. În seria nouă (din 1990) a Daciei literare, nr. 1-2(100 - 101), din 2012, au fost publicate câteva documente de arhivă, ceea ce a facilitat accesul mai rapid al cititorului obișnuit la aceste dovezi incontestabile. Așadar, aici au fost publicate câteva texte, printre care: Petiția lui M. Kogălniceanu prin care cere să i se acorde Învoirea de a edita Dacia literară, Rezoluția Secretariatului de stat, prin care i se acordă lui M. Kogălniceanu dreptul de a edita Dacia literară, scrisoarea lui M. Kogălniceanu către Constantin Hurmuzache, prin care îi anunță apariția acestei publicații, la Iași, 21 martie 1840, dar și textul Poruncii domnești, nr. 40, datată la 23 august 1840, prin care revista este suprimată de către un domnitor arbitrar, Mihail Sturdza, acesta simțind-se vizat de materialele publicate.

Deși *Dacia literară* are o apariție scurtă, un tom cu doar trei numere, cuprinde în paginile sale articole și lucrări semnate de cei mai de seamă reprezentanți ai epocii pașoptiste: Costache Negruzzi (*Alexandru Lăpușneanul*), Vasile Alecsandri (*Buchetiera de la Florența*), Grigore Alexandrescu (*Anul 1840*), Alecu Russo (*Cântarea României*) etc.

În articolul-program al acestei reviste, intitulat *Introducere*, Mihail Kogălniceanu subliniază ideile ce vor sta la baza orientării literaturii, caracterul local al principalelor publicații existente (*Curierul românesc*, scos de I. H. Rădulescu, *Albina românească*, fiind inițiativa lui Gheorghe Asachi și *Gazeta de Transilvania*, avându-l în frunte pe marele George Barițiu) și necesitatea apariției unei reviste exclusiv literare în care să se șteargă diferențele locale dintre români.

Kogălniceanu propune ca *Dacia literară* să continue munca predecesorilor în realizarea unei limbi unitare și a unei literaturi specific naționale. Se analizează apoi necesitatea făuririi unei literaturi originale, sunt criticate traducerile, întrucât: „Traducțiile nu fac o literatură. Ele au devenit la noi o manie primejdioasă, pentru că omoară în noi duhul național”. Kogălniceanu era împotriva abuzurilor, nu a principiului însuși, combătea superficialitatea Apusului, nu preluarea cărților și a ideilor folosite. Se pune, de asemenea, problema criticii literare, Kogălniceanu subliniind necesitatea unei critici literare juste, obiective, capabilă să impună adevăratele valori literare: „Vom critica cartea, iar nu persoana”. În acest context, cu o critică nepărtinitoare, se va încuraja dezvoltarea literaturii naționale. Nu se admite vrăjmășia: „Literatura are trebuință de unire, iar nu de dezbinare”.

Mihail Kogălniceanu recomandă scriitorilor de pe întreg teritoriul fostei Dacii (de aici și numele revistei) să se inspire din istoria patriei, din frumusețile naturii, din folclor, afirmând că „Istoria noastră are destule fapte istorice, frumoasele noastre țări sunt destul de pitorești și poetice, pentru ca să putem găsi și la noi subiecturi de scris, fără să avem trebuință să ne împrumutăm de la alte nații”. Prin precizarea surselor de inspirație, a temelor literare, dar și prin diversele trimiteri spre trăsăturile romantismului (aspirație spre originalitate, refugiul în trecutul istoric, aprecierea valorilor naționale și a folclorului, îmbogățirea limbii literare prin termeni populari, arhaici sau regionali), revista devine un manifest literar al romantismului românesc.

Ca prozator, Kogălniceanu se situează printre reprezentanții de frunte ai realismului românesc, în faza lui de constituire. Tudor Vianu afirma că, „alături de Costache Negruzzi, M. Kogălniceanu ilustrează primul realism românesc, un realism memorialist”. În scrierile sale în proză se constată un amestec pitoresc de Orient și Occident.

În prima încercare de roman din literatura română *Tainele inimii* (1850), rămas neterminat, scriitorul pleacă de la general, prin evocarea Copoului, locul de plimbare al aristocrației ieșene (lumea mare), și concretizează, prin prezentarea „confetăriei d-lui Felix Barla, cel mai vechi confetar din Iași, decanul înghețatelor și părintele lisei” (lumea mică, a individului). În această locație se vor întâlni cele opt personaje, prin care urma să se contureze subiectul propriu-zis al romanului.

La aceeași strategie apelează și în partea inițială a nuvelei *Iluzii pierdute*. *Un întâi amor* (1841) unde scriitorul fixează, întâi de toate, parametrii spațiului ieșean: „Înainte de a-ți face narația amorului meu, nu este însă bine să urmez modii și să încep prin clasificarea cunoștințelor omenești sau cel puțin prin cea mai mică definiție a lumii sau a micului nostru glob, care pășește liniștit împrejurul centrului său de atracție?” În continuare, va dedica mai multe pagini descrierii orașului Iași, pe care-l numește „centrul civilizației, al literaturii și al gunoiului Moldaviei”, apoi va denunța viciile morale și sociale, discursul organizându-se în forma unui colaj, constituit din fragmente de reportaje, notații energice, descrieri, fragmente argumentative și rezumative.

Fiziologia provincialului (1844) urmează modelul lui Pierre Durand, lucrare în care Kogălniceanu oferă cititorilor o mostră de provincial, caracteristic pentru societatea moldovenească de la mijlocul secolului al XIX-lea. În căutarea tipului perfect, scriitorul conturează o imagine a societății timpului sau, semnificativă pentru starea de lucruri din Moldova aceluia veac, dar și pentru viziunile și concepțiile autorului. Aici, ironia se îmbină cu sarcasmul, singura categorie socială care nu cade sub incidența ironiei sale constituind-o țărani, aceasta pentru că „viața lor este așa de ticăloasă în privire cu a noastră, caracterul lor este așa de firesc, compătimirea mea pentru dânșii este așa de mare și de dreaptă, încât mi-aș imputa ca o nelegiuire cea mai mică glumă ce aș putea face asupra unei stări de oameni, asupra caria razimă toate sarcinile, afară de cele folositoare și care ne hrănește pre noi, leneșii și trândavii orașelor”.

M. Kogălniceanu își întreține într-un mod original demersul, respectând, în linii generale, „cadența romanului balzacian” (Al. Călinescu); criticul Gheorghe Crăciun afirma că „tot ceea ce a scris Kogălniceanu în materie de literatură pare o operă cu program, demonstrativă în mai toate privințele, cu excepția stilului care este o chestiune de certă vocație”.

În loc de concluzie: Îndrumând literatura română spre izvoarele naționale și populare, M. Kogălniceanu a realizat o adevărată revoluție în dezvoltarea culturii și literaturii române. Prin asemenea idei și îndemnuri, Kogălniceanu a exprimat o puternică năzuință a epocii pașoptiste (1830-1860) - de înfăptuire a unității naționale prin cultură.

Bibliografie:

1. Nicolae Manolescu, *Istoria critică a literaturii române*, Editura Paralela 45, 2008;
2. Al. Călinescu, *Incursiuni în proza românească*, Princeps Edit, Iași, 2007, p. 6;
3. Gheorghe Crăciun, *În căutarea referinței*, Editura Paralela 45, Pitești, 1998, p. 215.

NICOLAE MAXIM

flautist la Filarmonica "George Enescu" din București

Mereu prezent la activitățile noastre, domnul Nicolae Maxim, flautist la Filarmonica „George Enescu” din București, a devenit o prezență agreabilă în cercul nostru, având o mare poftă de viață, fiind plin de energie, un adevărat model de urmat. L-am remarcat încă de la prima întâlnire, muzica interpretată de dânsul, la flaut, fiind calea spre inima noastră. Îndrăgitul nostru invitat rămâne un reper de profesionalism, tenacitate și eleganță. Vă invit să-l cunoașteți.

Nicolae Maxim s-a născut la Petia – Fălticeni. A urmat studiile liceale la București și a absolvit Conservatorul bucureștean în 1961.

La clasa de flaut a studiat cu profesorii Petre Giugaru, Alexandru Nicolae și Vasile Jianu. După absolvire, în 1961, a fost angajat la Filarmonica „George Enescu” în urma unui concurs prezidat de directorul de atunci, renumitul dirijor George Georgescu. Datorită calităților sale deosebite, a devenit curând șef de partidă – flaut solo.

Astfel a cântat sub bagheta tuturor dirijorilor români și străini care au condus orchestra pe o perioadă de cinci decenii.

Nicolae Maxim a susținut și o activitate concertistică, prin recitaluri și concerte de muzică de cameră ca membru al formațiilor Trio Baroc, Trio Romantica, Grupetto, Concordia și cvintetele de suflători ale Filarmonicii „George Enescu”. A făcut parte din orchestra de cameră „Virtuozii din București”, formația de muzică contemporană „Hyperion”.

***”Muzica pornește de la inimă
și se adresează inimilor ”
George Enescu***

În 1988 a făcut parte din World Philharmonic Orchestra care a concertat la Montreal. A cântat la toate edițiile festivalului „George Enescu” începând din 1961, a participat la turneele Filarmonicii din Europa, Japonia, China, Canada și a contribuit la realizarea înregistrărilor pe CD a lucrărilor simfonice de Enescu și Brahms sub conducerea dirijorului Cristian Mandeal, pentru Arte Nova din Germania.

Nicolae Maxim are peste 40 de înregistrări la Radio România și este autorul unei culegeri de studii pentru flaut din literatura secolului XX.

În 2005 a făcut parte din formația camerală a Filarmonicii, care a prezentat un concert Enescu la Paris în cadrul manifestărilor organizate sub egida UNESCO. A inițiat, sub patronajul Filarmonicii, concerte omagiale dedicate flautiștilor înaintași Petre Elinescu, Vasile Jianu; totodată, a promovat creația românească pentru flaut.

Pentru întreaga sa activitate culturală a fost recompensat cu Meritul Cultural cl. I.

A fost profesor de flaut la Conservatorul din Brașov. La Ateneul Român, a avut loc în seara de 28 martie 2017 concertul intitulat “Nicolae Maxim – 55 de ani la Filarmonica George Enescu”, dedicat apreciatului flautist român.

Prezența d-lui Maxim Nicolae la toate evenimentele organizate de cercul nostru sau de Asociația Națională Cultul Eroilor “Regina Maria”, adăugă valoare tuturor manifestărilor.

Sfatul dânsului pentru noi a fost mereu credința că putem clădi cu eforturi și sacrificii, singurul drum care ne poate duce la desăvârșire și împlinire.

Ozturk Sureyya, clasa a IX-a K

BUSTURI DE EROI

Bustul Ecaterinei Teodoroiu aflat pe aleea eroilor la Mărășești

Cuvântul "bust" desemnează reprezentarea în sculptură sau în pictură a părții superioare a corpului omenesc. Busturile dedicate eroilor pot fi simple (realizate de meșteri anonimi) sau monumentale (opere artistice, realizate de artiști plastici).

În București, în curtea Muzeului Militar Național "Regele Ferdinand I" se află 27 de busturi ale unor personalități istorice, de la Burebista, până la domnitorul Principatelor Unite, Alexandru Ioan Cuza.

Un alt complex cu busturi se află la Mărășești, pe aleea ce duce la mausoleul închinat eroilor. Acestea sunt dedicate eroilor din Primul Război Mondial. Dintre aceștia menționăm: general Alexandru Averescu, general Eremia Grigorescu, generalul Constantin Prezan, Șeful Marelui Cartier General, sublocotenent Ecaterina Teodoroiu.

BASORELIEF

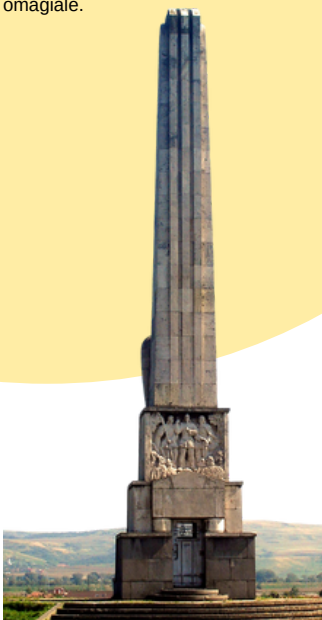

Basoreliev - Panou cu activități ale trupelor de transmisiuni - Statuia genului Leu

Prin cuvântul "basoreliev" se înțelege lucrare sau lucrări de sculptură cu figuri de oameni scoase în relief și fixate pe fațadele sau pe laturile monumentelor. Basoreliefurile cu scene variate și semnificative, reprezintă adevărate documente, cât și opere de artă plastică.

OBELISC

Cuvântul "obelisc" este de origine egipteană și înseamnă o operă comemorativă de forma unui stâlp înalt și ascuțit la vârf, alcătuit, de obicei, dintr-un singur bloc de piatră, prevăzut cu inscripții explicative sau omagiale.

Obeliscul dedicat lui Horea, Cloșca și Crișan aflat în orașul Alba Iulia

COCARDĂ

Prin cuvântul "cocarde" se înțelege, o panglică, de obicei tricoloră, purtată de militari sau de civili în anumite împrejurări și în special cu prilejul aniversării unor evenimente importante, cum ar fi: Ziua Națională a României, Ziua Eroilor, Ziua Armatei Române. Prin cuvântul cocardă se mai poate înțelege și o insignă, de mici dimensiuni.

ÎNSEMNU ADUCERII AMINTE

Este o lucrare plastică, un adevărat simbol, realizată din inițiativa și grija Societății "Cultul Eroilor" după încheierea Primului Război Mondial. Ea avea să fie înmănată, în semn de respect și recunoștință, tuturor familiilor care îi pierduseră pe cei dragi pe câmpurile de luptă. Pe fața lucrării, este reprezentată, în chip artistic, o cască ostășească, o sabie, frunze de laur și medalia **Virtutea Militară**. În partea de sus a lucrării sunt consemnați anii de desfășurare a glorioasei campanii: 1916-1919, iar în partea de jos deviza sub care au luptat fiii României: **Petru Patrie**.

SARCOFAG

Prin cuvântul "sarcofag" se înțelege un monument funerar în formă de sicriu, lucrat artistic și decorat cu sculpturi și prevăzut cu inscripții. La noi astfel de sarcofage sunt așezate în biserici și mănăstiri sau în mausoleele eroilor. Menționăm câteva dintre acestea: sarcofagul lui Mircea cel Bătrân, care se află în incinta Mănăstirii Cozia, sarcofagul lui Iancu de Hunedoara, care se află în Catedrala romano-catolică din orașul Alba Iulia, sarcofagul lui Ștefan cel Mare, care se află la Mănăstirea Putna, sarcofagele lui Mihai Viteazul și a lui Radu cel Mare, ambele se află la Mănăstirea Dealu, sarcofagul mareșalului Alexandru Averescu, aflat în Mausoleul de la Mărășești, sarcofagul generalului Eremia Grigorescu, aflat în Mausoleul de la Mărășești.

Sarcofagul mareșalului Alexandru Averescu aflat în Mausoleul Mărășești

EFIGIE

Prin cuvântul "efigie" înțelegem reprezentarea în relief pe monede, pe medalii, pe laturile unui monument a chipului unei persoane.

OSUAR

Cuvântul "osuar" înseamnă un monument funerar construit într-un loc istoric sau în imediata apropiere a unui câmp de luptă sau într-un cimitir de eroi, în care se păstrează, cu respect, osemintele ostașilor căzuți la datorie în timp de război. În cripte special amenajate, sunt așezate, cu smerenia cuvenită, rămășițele pământești a sute și sute de eroi cunoscuți și necunoscuți. Deasupra acestor cripte sau osuare sunt fixate plăci comemorative cu astfel de înscrisuri: "Aici odihnesc 333 ostași rămași necunoscuți."

Osuarul de la Soveja care adăpostește 2.000 de oseminte.

Inscripție pe un monument Statuia genului Leu

ZIUA DRAPELULUI NAȚIONAL 26 IUNIE

Am participat alături de membrii Asociației Naționale Cultul Eroilor "Regina Maria" filiala Municipiului București, la ceremoniile dedicate Zilei Drapelului Național în Piața Tricolorului din fața Cercului Militar Național.

Simbol al patriei, drapelul tricolor a fost onorat permanent, în el fiecare generație identificându-și trecutul, prezentul și viitorul neamului. El este simbolul devotamentului și credinței. A fost, este și va fi simbolul românismului și al României Mari. El reprezintă Unitatea, Independența și tăria românilor alături de istoria, limba și credința lor. Tricolorului trebuie să i se acorde onorul permanent și să fie păstrat cu sfințenie.

Tricolorul românesc - roșu, galben și albastru - constituie astfel un arc peste timp, într-un curcubeu al unității și sufletului românesc. Roșu semnifică sângele înaintașilor vărsat pe pământul românesc de-a lungul veacurilor. El înseamnă ca dragostea față de neam și de țară să fie la fel de aprinsă ca focul roșului din steag. Galbenul exprimă grandoarea, prestigiul și virtutea. Albastru semnifică seninul cerului, al cugetului și gândirii neamului românesc, credința și puterea cu care suntem legați de pământul patriei.

Prin Tricolor demonstrăm continuitatea și unitatea. tricolorul va străjui de-a pururi destinul României, iar jurământul depus de generațiile de militari ai țării pe flamurile tricolore ne asigură garanția păcii și securității naționale.

Ziua Drapelului Național este, și cu siguranță va rămâne o sărbătoare a românilor, oriunde s-ar afla.

Prezența celor trei culori datează din anul 1185, când frații valahi Petru, Asan și Caloian, au condus o armată contra bizantinilor, ai cărei oșteni aveau pe sulii flamuri cu reproducerea dragonului-lup al dacilor, plus cele trei culori. Albastrul, galbenul și roșul se regăsesc mai târziu și pe diplomele de înnobilitare emise de Mihai Viteazul, apoi, în anul 1821, cele trei culori se regăseau pe drapelul de luptă al lui Tudor Vladimirescu. Steagul a fost adoptat de revoluționarii de la 1848, apărând în aceeași perioadă și în Moldova – la 27 martie 1848 la hotelul Petersburg din Iași, în Ardeal, la Adunarea de la Blaj – 3/15 mai – 5/17 mai 1848 – și la Paris, unde a fost arborat pentru prima dată la la 26 aprilie 1848.

Apoi, Guvernul provizoriu al Țării Românești stabilea, prin Decretul nr. 1 din 14/26 iunie 1848, că steagul național are trei culori – albastru, galben, roșu, iar pe flamuri este înscrisă deviza "Libertate, Dreptate, Frăție".

În anul 1849 domnitorul Barbu Știrbei a adoptat un nou model pentru drapelele de luptă, păstrând însă așezarea orizontală a culorilor și schimbând doar elementele decorative, model care se va păstra până în anul 1856. În anul 1861, domnitorul Alexandru Ioan Cuza a decretat tricolorul ca drapel oficial al Principatelor Unite, afirmând că: „*Steagul este familia, ogrorul fiecăruia, casa în care s-au născut părinții și unde se vor naște copiii voștri. Steagul este, încă, simbolul devotamentului, credinței, ordinei și al disciplinei ce reprezintă oastea*”. În anul 1867 este adoptat drapelul cu forma pe care o are și astăzi, în timpul domniei lui Carol I.

În timpul Războiului de Independență din 1877-1878, eroismul ostașilor români a fost stimulat permanent de drapelul românesc, în Primul Război Mondial au avut loc jertfe pentru apărarea drapelului de luptă, ca simbol al datoriei de apărare a pământului țării și al onoarei militare, iar în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, drapelele unităților evidențiate în luptă au fost decorate la rândul lor, pentru acțiunile de pe frontul de vest.

ZIUA EROILOR

sărbătoare națională a poporului român

*De Ziua Înălțării Domnului
(înălțarea la cer a Domnului Iisus Hristos,
la 40 de zile după Înviere)
comemorăm Ziua Eroilor,
sărbătoare națională a poporului român,
în memoria celor căzuți
de-a lungul veacurilor pe câmpurile de luptă,
pentru credință, libertate, dreptate
și pentru apărarea țării.
Când creștinii trec la cele veșnice,
trupul lor este înmormântat la piciorul crucii,
iar când Eroii trec la cele veșnice,
trupul lor se înveșmântează,
în steagul românesc.
Prin moartea lor, pe câmpul de luptă,
a fost posibilă Învierea noastră ca neam.*

În ziua de 17 mai 1923, în Parcul Carol a avut loc ceremonia reînhumării Eroului Necunoscut.

Pe lespeda criptei s-a încrustat următorul epitaf:
*„Aici doarme fericit întru Domnul Ostașul Necunoscut,
săvârșit din viață în jertfa pentru unitatea neamului
românesc. Pe oasele lui odihnește pământul
României întregite. 1916-1919”.*

**Suntem recunoscători
eroilor neamului românesc!**

ARCUL DE TRIUMF simbol al victoriei

Arcul de Triumf este situat în nordul Capitalei la intersecția dintre șoseaua Pavel Kiseleff și alte trei bulevarde: Alexandru Averescu, Alexandru Constantinescu și Constantin Prezan.

El comemorează victoria României în primul Război Mondial. Împreună cu Catedrala Încoronării din Alba Iulia, cu Mausoleul din Mărășești, cu Crucea Eroilor Neamului de pe muntele Caraiman, Mausoleul din Parcul Carol și cu Mormântul Eroului Necunoscut, Arcul de Triumf se numără printre monumentele care comemorează participarea României la Primul Război Mondial.

Arcul de Triumf este încărcat de elemente arhitecturale cu semnificație istorică pe toate laturile sale. Pe frontonul fiecărei fațade se găsește câte o inscripție. Pe lângă aceste inscripții, mai sunt sculptate pe suprafața Arcului date ale confruntărilor din Primul Război Mondial pe frontul românesc: (15 august 1916, 8 ianuarie 1918, 24 octombrie 1918, 10 noiembrie 1918), efiile suveranilor din acea vreme și medalioanele intitulate Bărbăția și Credința. Pe interiorul Arcului putem observa lista localităților unde s-au purtat bătălii între 1916 și 1918: „CERNA”, „JIU OLT”, „DRAGOSLAVE”, „NEAJLOV”, „OITUZ”, „MĂRĂȘTI”, „MĂRĂȘEȘTI”, „RĂZOARE”, „VRANCEA”, „MUNCELU”, „COȘNA”, „BUDAPESTA”.

EXCURSIE TEMATICĂ –
MONUMENTELE EROILOR DIN BUCUREȘTI

Deviza Cercului
Cultur Eroilor „Viilor” este:
“Neamul este etern
prin cultul eroilor”
Nicolae Iorga

MONUMENTUL AVIATORILOR

Statuia din bronz, realizată de Iosif Fekete, Lidia Kotzebue și Arnold Cencinschi (zis Borgo Prund), are o înălțime de 5 m și o greutate de 5 t. Monumentul a fost construit între anii 1930 și 1935. Statuia ilustrează omul zburător, având aripile desfășurate, simbol al înfrângerii morții prin eroism, în jurul căruia se află trei aviatori căzuți.

EXCURSIE TEMATICĂ -
MONUMENTELE EROILOR DIN BUCUREȘTI

Ranița

Într-o vară, după ce prin aer
Gloanțele-nșiraseră
Sârme ghimpate de zgomot,
Fratele meu venise acasă;
Mama încerca, nevenindu-i a crede,
Să-i scoată ranița și nu putea
Că i se umplea din ce în ce mai mult
Cu păsări și cu iarbă.
Fratele meu nu avea un nume,
Era soldat, murea încet
Și-și acoperea rănile
Cu ranița aceea mare
Purtată de-a dreptul pe schelet.

Alexandru Diafonescu

Ziua Aviației Române și a Forțelor Aeriene se sărbătorește în fiecare an la 20 iulie, odată cu prăznuirea Sfântului Mare Prooroc Ilie Tesviteanu, ocrotitorul spiritual al temerarilor zborului.

MONUMENTUL EROILOR PATRIEI

În fața Universității Naționale de Apărare, mai cunoscută sub numele de Academia Militară, se află Monumentul Eroilor Patriei, creația sculptorilor Marius Butunoiu, Zoe Băicoianu, N. Ionescu și Ion Dămăceanu. A fost dezvelit la data de 17 august 1957.

Pe un soclu de granit se află un grup statuar format din trei ostași din arme diferite: infanterie, marină, aviație. Infanteristul are în mână dreaptă ridicată, o ramură de stejar, simbol al victoriei.

Monumentul este flancat de două mari basoreliefuri (154 mp), care înfățișează principalele momente din lupta ostașilor români în cel de al doilea război mondial.

Fieraru Maria Cristina, clasa IX G

Ritan Petronela, clasa X B

PALATUL BRÂNCOVENESC DE LA MOGOȘOAIA

Piatra de temelie a monumentului istoric a fost pusă de către domnitorul Constantin Brâncoveanu în anul 1698 pentru ca mai târziu, la data de 20 septembrie 1702, clădirea să fie finalizată.

Ultima oară Constantin Brâncoveanu s-a oprit la Mogoșoaia la începutul anului 1714. Câteva zile mai târziu, în martie 1714, solul Porții otomane arunca pe umerii domnitorului năframa neagră a mazilirii, ducându-l la Istanbul, unde avea să își se ia viața, împreună cu cea a celor patru fii ai săi. Imediat după mazilire, însă, otomanii au devastat palatele fostului domnitor, au jefuit întregul mobilier, argintăria, covoarele, întreaga bogăție a palatului de la Mogoșoaia.

Constantin Brâncoveanu, cel care a fost vreme de 26 de ani domnul Țării Românești, a avut parte de cea mai crudă moarte din istorie. A sfârșit fix în ziua în care împlinea 60 de ani, după luni de chinuri groaznice în temnița turcească, decapitat pe malul Bosforului, împreună cu cei patru fii și cu ginerele său. Trupurile au fost pescuite din Bosfor și înmormântate pe ascuns. Vreme de 200 de ani, mormântul lui Brâncoveanu a fost necunoscut.

În anul 1840, palatul de la Mogoșoaia intră în stăpânirea noului domn al Țării Românești, Gheorghe Bibescu, care inițiază și unele renovări. Actuala formă a palatului Brâncoveneasc este rezultatul restaurărilor făcute de arhitectul G.M. Cantacuzino, între anii 1930-1935.

Palatul Mogoșoaia este unul dintre cele mai cunoscute monumente laice rămase din tezaurul arhitecturii și artei feudale românești. Edificiul are trei nivele: pivnița, parterul și etajul. La etaj erau încăperile domnești. În partea de sud se afla dormitorul domnitorului. În sala mare a spătăriei era instalat tronul sculptat în lemn aurit și tapisat cu țesături scumpe. Parterul, construit mai modest decât etajul, era destinat slujitorilor domnești. Sistemul de boltire utilizat la palat este de origine bizantină și a fost folosit inițial în construcțiile bisericilor.

În colțul de nord-vest al parcului de la Mogoșoaia se mai păstrează bucătăria (cuhnia), cu acoperișul în formă de piramidă, având înfățișarea originală.

Palatul de la Mogoșoaia, cu pardoseli de mozaic aurit sau de marmură colorată, a devenit muzeu începând din anul 1957.

În 1688, alături de casele domnești, Brâncoveanu a construit un paraclis, loc de rugăciune, servind drept capelă viitoare curții. Biserica se păstrează și astăzi, în afara curții palatului, în imediata apropiere a porții. Pisania săpată în piatră deasupra ușii din pridvor pomenește numele lui Brâncoveanu.

PE URMELE EROILOR

Excursie tematică, iulie 2021

Cinstim Eroii neamului nostru!

Uimitoare este călătoria în care te poți identifica cu eroii. Modul în care poți privi, simți cu inima evenimentele, oamenii, scrierile vechilor noștri cărturari. O adevărată revărsare de viață, un real sprijin moral, o datorie îndeplinită în primul rând. Această chemare a realităților ne-a impulsionat să mergem pe urmele lor, fără a răstălmăci sau ignora adevăratele trăiri. Ele s-au petrecut, dar nu pot fi uitate vreodată. Acest efort al eroilor, e o adevărată scară ce se reazemă pe pământul țării și vrea să întrecă cerul.

Am participat la excursia tematică **"Pe urmele eroilor"**, organizată de Asociația Națională Cultul Eroilor "Regina Maria"- Filiala Municipiului București, în perioada 31.07-01.08.2021, spre a ne aminti și cinsti faptele de eroism ale poporului nostru. Au fost prezentate în această excursie valorile naționale, rosturile, posibilitățile și limitele, spiritualitatea poporului nostru.

Am pornit la drum, oprindu-ne la Ploiești, la monumentul de la **Cimitirul Militar Bolovani**. Am fost întâmpinați de col. (r.) Constantin Chiper, președintele Asociației „Cultul Eroilor” – filiala Prahova, care ne-a amintit că noi, cei de astăzi, trebuie să ne ridicăm, prin faptele noastre, la înălțimea celor care s-au jertfit pentru țară, subliniind că tânăra generație trebuie să afle despre eroii neamului și sacrificiile lor, încă de pe băncile școlii.

După intonarea Imnului Eroilor am depus o coroană de flori, omagiul și recunoștința veșnică pentru înaintașii noștri, pentru jertfa de sânge dată în marile bătălii pentru afirmarea și dănuirea ființei naționale. Am poposit, apoi, la **Monumentul lui Aurel Vlaicu, de la Bănești**. Aurel Vlaicu realiza primul zbor din istoria aviației române. Deși nu s-a ridicat de la sol mai mult de 50 de metri, Vlaicu a devenit un erou, la doar șase ani după ce frații Wright zburaseră pentru prima oară. Vlaicu avea să moară trei ani mai târziu, încercând să traverseze Carpații la frații români aflați sub Imperiul Habsburgic.

Ne-am continuat drumul spre Câmpina, un loc pentru eternitate, pe urmele lui Nicolae Grigorescu. Ne-am oprit la **Muzeul Memorial "Nicolae Grigorescu"**. Artistul apucase cândva drumurile războiului, pentru cucerirea Independenței de Stat a României.

Ar fi putut rămâne în București, să zugrăvească scenele războiului de acasă, dar a preferat să fie aproape de armată, de soldați, a urmat-o în toate luptele, a trăit cu dânsa, putând astfel să conceapă o serie de tablouri, care au rămas cea mai frumoasă amintire a faptelor de vitejie din trecut. *"Cum se aruncau înaintea morții. Acolo s-a dovedit ce popor avem noi!"*, evoca Grigorescu eroismul ostașilor noștri pe câmpul de luptă. Alături de ei, a înțeles cine sunt adevărații eroi, închinându-le lor toată iubirea și toată admirația sufletului lui. Pictorul Nicolae Grigorescu a surprins în lucrările lui evenimentele, atmosfera, chipurile luptătorilor. Este autorul tablourilor *"Atacul de la Smârdan"*, *"Dorobanțul"*, *"Ofițer român de cavalerie"*, *"Soldat"*, *"Prizonieri turci"*. Pictorul conferă scenelor de luptă o remarcabilă tensiune interioară.

AUREL VLAICU, UN ROMÂN GENIAL CARE A SCRIS ISTORIE ÎN ȘTIINȚA AERONAUTICII

Evelyne Maria Croitoru

Visul omului de a zbura a fost materializat de una dintre cele mai strălucite minți inginerești. De câte ori vom avea ocazia vom spune cu mândrie, la fel cum spunea Nicolae Iorga: «Și noi l-am avut pe Vlaicu». Deși tânăr, Aurel Vlaicu a primit sprijinul și considerația celor mai luminați intelectuali transilvăneni ai timpului său. Octavian Goga l-a stimat și l-a iubit. Principele Carol și Prințul Bibescu, înțelegându-i genialitatea i-au purtat o vie admirație. Vlaicu a uimit lumea cu gândirea sa avansată, cu o voință de fier și cu patriotismul de care a dat dovadă. A trăit doar 31 de ani.

Aurel Vlaicu s-a născut pe 19 noiembrie 1882, la Bințișni, lângă Orăștie, județul Hunedoara și a murit pe 13 septembrie 1913, la Bănești, aproape de Câmpina. A fost un strălucit inginer român, inventator și pionier al aviației române și mondiale. În cinstea lui și onorându-i memoria comuna Bințișni se numește astăzi Aurel Vlaicu.

Fire temperamentală și curioasă, curajos, modest, ambițios, visător și foarte creativ, Aurel Vlaicu, fiul lui Dumitru Vlaicu și al Anei se înscrie la prestigioasa Universitate Politehnică din München.

Își obține diploma de inginer, lucrează pentru o scurtă perioadă de timp pentru Fabrica de Automobile Opel, apoi revine în țară în anul 1908. Un an mai târziu își termină de construit primul planor, ajutat de Ion, fratele său, planor cu care efectuează câteva zboruri în satul natal Bințișni.

La îndemnul poetului Octavian Goga, se îndreaptă spre București, unde în fața unui public format din personalitățile vremii, în frunte cu Spiru Haret, face câteva demonstrații cu prototipul avionului său. Sprijinit de Armata Română, dar și de Casa Regală ambițiosul inventator construiește la atelierele de la Arsenalul Armatei avionul „Vlaicu I”, primul avion construit pe teritoriul românesc. Aurel Vlaicu a scris istorie. A situat România pe locul doi în lume, după Franța, prin utilizarea avionului cu destinație militară.

Își înregistrează brevetul nr. 2258 pentru „Mașina de zburat cu corp în urma de săgeată”. Un an mai târziu, inginerul Vlaicu își construiește un al doilea avion, celebrul „Vlaicu II”, cu care zboară în mai multe orașe din regat, în cadrul unor turnee în care își face cunoscute invențiile. Succesele sale nu se opresc aici, Aurel Vlaicu participă la război pe timpul campaniei din Bulgaria, unde îndeplinește misiuni de observație aeriană.

În anul 1913, compania engleză Marconi, îi comandă lui Aurel Vlaicu proiectarea și construirea unui avion metalic cu două locuri. În doar câteva luni, inventatorul termina avionul, pe care îl denumește „Vlaicu III”. A fost primul avion funcțional din lume construit integral din metal.

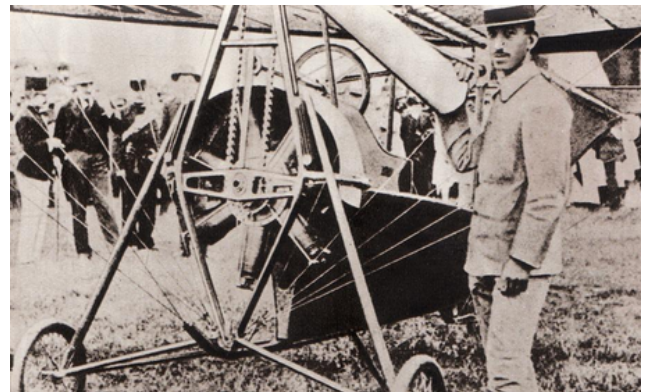

Foto: Sergiu Miloran, Aurel Vlaicu, Editura Tineretului, 1962

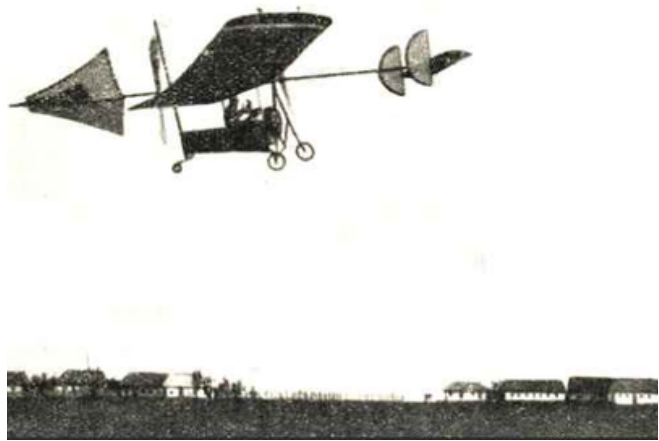
Pe data de 13 septembrie 1913 Aurel Vlaicu își propune să traverseze Carpații cu avionul „Vlaicu II”. Intenția sa era aceea de a participa la serbările ASTRA (Asociațiunea Transilvană pentru Literatură și Cultura Poporului Român, Octavian Goga fiind membru marcant) de lângă Orăștie, pentru a duce salutul său românilor din Ardeal.

Vlaicu a decolat de la București, a aterizat la Ploiești pentru alimentare cu combustibil și s-a ridicat din nou în zbor. Însă, din nefericire, avionul său s-a prăbușit la Bănești. Conform anchetelor ulterioare și pe baza datelor despre starea de sănătate a lui Vlaicu, singura concluzie care se impune referitoare la tragedia care a îndoliat o țară întreagă este aceea că Aurel Vlaicu a suferit un atac de cord în timp ce era în zbor, la manșa avionului. Conform raportului făcut de locotenentul aviator Gheorghe Negrescu, primul sosit la locul accidentului, chipul eroului aerului era destins, Aurel Vlaicu zâmbea chiar.

„Nici urmă de groază sau încleștare pe figura sa. Un ușor zâmbet încremenise pe buzele sale, iar fața era senină, cu o sfântă expresie de liniște, liniștea datoriei împlinite” notează Gheorghe Negrescu în memoriile sale.

Metroul bucureștean, unul dintre aeroporturile românești, un liceu, străzi, dar și bancnota de 50 de lei, toate onorează memoria unui mare zburător, inginer și inventator român, Aurel Vlaicu. Un tânăr român genial a scris istorie în știința Aeronauticii, a efectuat primul zbor de pe teritoriul României, cu un aparat mai greu decât aerul. Este datoria noastră sfântă să nu-l uităm și să le trezim copiilor noștri dorința de a-i cunoaște istoria, de a o respecta și de a o transmite mai departe.

În anul 1920, în acest loc a fost așezată o troiță, pentru ca mai apoi, pe locul acesteia să fie înălțat un monument în memoriam. În anul 1935 Asociația Română pentru Propaganda Aeronauticii (ARPA) – reluată după 1989 și continuată până astăzi sub numele de ARPIA - a organizat un concurs în urma căruia sculptorul N. A. Cornu a realizat monumentul în vârful căruia străjuiește o acvilă cu aripile deschise, îndreptate spre Carpații peste care zborul se dorea un “simbol profetic al desrobirii care trebuia să vină”. Monumentul mai cuprinde un expresiv basorelief cu chipul eroului.

În anul 1895, Badea Cârțan a ajuns la București, pe jos, pentru a vedea statuia lui Mihai Viteazul. Neavând unde să înnopteze, acesta se culcă în zăpadă, iar omul de serviciu de la Liga Culturală îl va duce să îi cunoască pe V.A. Urechia și pe profesorul Grigore Tocilescu. Datorită lor, Badea a ajuns în cele mai importante clădiri ale Bucureștiului - Ateneul, Academia și a cunoscut numeroși intelectuali ai vremii-Nicolae Iorga, Spiru Haret sau George Coșbuc. Profesorul Vasile Alexandrescu Urechia, președintele Ligii Culturale a Românilor, l-a ajutat în mai multe rânduri cu importante donații de cărți românești. Pe 3 ianuarie 1896 Badea Cârțan a pornit spre „mama Roma”, cum îi plăcea lui să spună, iar pe lângă puține haine de schimb și ceva merinde, a luat în traistă un pumn de pământ din grădina casei sale și boabe de grâu pe care să le aducă ofrande înaintașilor, la Columna lui Traian. După patruzeci și trei de zile și după ce a rupt patru perechi de opinci, a ajuns la Roma, iar în fața Columnei lui Traian, Badea Cârțan a presărat pământul românesc și boabele de grâu, ca un gest simbolic adus înaintașilor săi. Apoi, ostenit de lungul drum, s-a culcat la picioarele Columnei, unde a dormit până a doua zi dimineată. Când s-a trezit, era înconjurat de o mulțime de curioși, iar unul dintre ei văzând costumul popular românesc pe care-l purta, a exclamat uimit: „un dac a coborât de pe Columnă”. În una din multele sale călătorii, Badea Cârțan a fost prins de viscol pe crestele Carpaților, cu desagii de cărți de care nu se îndura să se despartă. S-a îmbolnăvit grav și, simțindu-și sfârșitul aproape, își exprimă dorința de a muri pe pământ liber românesc. Moare, pe 7 august 1911, la vârsta de numai 62 de ani, fără să apuce să-și vadă visul împlinit. Acesta a fost înmormântat la Sinaia. Pe piatra sa de mormânt este însemnat:

“Badea Cârțan doarme visând la întregirea neamului său”.

BADEA CÂRȚAN UN APOSTOL AL NEAMULUI ROMÂNESC

Ne-am urmat călătoria spre mormântul lui Badea Cârțan, aflat în cimitirul Sinaia. Gheorghe Cârțan, cunoscut și sub numele de Badea Cârțan, s-a născut în Cârțișoara, la 24 ianuarie 1849. Trăind într-o vreme în care românii din Transilvania aparțineau Imperiului Austro-Ungar și nu se bucurau de drepturi, Badea Cârțan a folosit cea mai eficientă armă: CARTEA! Cel mai mare serviciu pe care l-a adus neamului său, a fost acela că a răspândit în Ardeal, cărți scrise în limba română, în special cărți de istorie ce arătau originea latină a poporului român. El a trecut timp de 30 de ani, de mai multe ori munții, aducând în traistă mii de cărți românești, pe care le-a distribuit țăranilor, învățătorilor și preoților români din Transilvania. Peste munți, cu mari greutate, pe cărări numai de el știute, a cărat în desagii săi peste 250 000 exemplare.

Foto: Mormântul lui Badea Cârțan, Cimitirul Sinaia

**EU CERȘESC LUMINĂ,
PENTRU CEI ȚINUȚI ÎN ÎNTUNERIC”**

GHEORGHE CÂRȚAN

Statuie din România. Căpitanul Cârțan

Casa Memorială GEORGE ENESCU

Sinaia

Următoarea oprire a fost la Casa Memorială a lui George Enescu din Sinaia. George Enescu era un apropiat al familiei regale și protejat al Reginei Elisabeta, care i-a recunoscut talentul deosebit și pentru care artistul susținea numeroase recitaluri la Castelul Peleş. Din dorința de a rămâne în apropierea familiei regale și îndrăgostit de frumusețile acestei zone, a decis ridicarea unei vile, din banii câștigați în urma primului său turneu american. Ajutat de arhitectul Radu Dudescu, termină în 1926 construcția în stil brâncovenesc, o clădire simplă, așa cum îi plăcea artistului, un motto al său fiind "simplitatea în viață este adevărata libertate". Ne-am bucurat de aranjamentul casei. Ajunși în salon și sufragerie am putut admira pianul maestrului, pian la care Enescu le cânta apropiaților. Am putut vedea o colecție de partituri, scrisori, fotografii, afișe, dar și alte documente legate de viața și activitatea lui George Enescu. Enescu a fost primul compozitor român care a depășit granițele țării, iar Rapsodiile i-au adus celebritatea internațională. *Rapsodia română nr. 1 în La major și Rapsodia română nr. 2 în Re major*, două colecții de melodii folclorice orchestrate simfonic, compuse la Sinaia în 1901, când autorul avea doar 20 de ani, sunt cele mai cunoscute lucrări ale lui George Enescu, pe lângă *Poema Română, Suitele și Simfoniile pentru orchestră*.

Rapsodia începe cu melodia populară "Am un leu și vreau să-l beau", despre care se spune că ar fi fost culeasă de Enescu de la Lae Chioru, lăutarul satului Cracalia, care îl învățase în copilărie să cânte la vioară, și continuă cu "Hora lui Dobrică", creația lăutarul Dobre Marinescu din Ploiești, starostele unui taraf de lăutari vestit încă din vremea domnitorului Alexandru Ioan Cuza. Urmează apoi prelucrarea unui fragment din "Mugur, mugure!", cântecul pandurilor lui Tudor Vladimirescu, cu o largă circulație în acea vreme în Muntenia, și un alt joc popular – "Hora de la moară", pentru a se încheia cu vestita "Ciocârlie".

Rapsodia română de George Enescu

Ați auzit cum cântă, în bătaia vântului, o pădure de conifere? Parcă zeci de vioară și violoncele și-ar încerca strunele, scoțând sunete când mai înalte, când mai joase, care se înlocuiesc și se îngână fără întrerupere, ca și cum o orchestră uriașă ar executa o simfonie care nu are nici început, nici sfârșit.

Ați ascultat o pădure de fagi și stejari, în care păsările își picură neîncetat trilul lor, asemănător cu cântecul flautului și al clarinetului? Ați tras cu urechea la tufișurile din grădină, din care aerul, pus în mișcare de schimbările temperaturii, scoate niște șuierături tremurate?

Ei bine toate aceste melodii, sunete ale naturii, poporul le-a auzit în toate anotimpurile, legănându-i în muzica ei, mereu schimbătoare. Auzind neîntrerupt melodiile, tonurile pădurilor, pâraielor, ale văzduhului, ale greierilor ascunși sub frunze, oamenii au încercat să le imită și să le răspundă, pe glasul lor și în felul cum simțeau ei bucuria, tristețea, dorul sau mulțumirea. George Enescu a scris o mare lucrare pentru orchestra simfonică folosind la compunerea ei motive de muzică populară. A intitulat-o Rapsodia română.

Durerea e o modulație a bucuriei în calea noastră, pentru a atinge extazul și revelația. Să ne amintim că muzica ne va sluji dacă vom căuta să-i trăim armoniile.

Un alt obiectiv a fost **statuia caporalului Constantin Mușat din Bușteni**. Rămas fără o mână în Primul Război Mondial, nu a acceptat să fie trimis acasă, lăsat la vatră, a ales să lupte cu o singură mână. Grenadierul Constantin Mușat, lupta mereu în prima linie, mărturiseau ofițerii regimentului său. Era o sursă de inspirație pentru majoritatea soldaților, rămas cu o singură mână, care arunca grenade și alerga alături de ei. Nu putea să țină o pușcă, dar nu era inutil. Devenise grenadier. Scotea "cuiul" cu dinții și arunca puternic, având o precizie extraordinară. Caporalul Constantin Mușat s-a distins ca erou în luptele ce opreau armatele inamice să cucerească și ultimul teritoriu românesc, adică Moldova. Monumentul "Ultima grenadă" a fost ridicat în anul 1928 prin grija patronului Fabricii de Hârtie Otto Schiel. Sculptorul Dimitriu-Bîrlad l-a ales pe caporalul Constantin Mușat "ca simbol al virtuților ostășești.

Ne-am urmat călătoria pe Muntele Craiman făcând popas la **Crucea Eroilor Neamului**. Aceasta a fost construită între anii 1926-1928 pe vârful Caraiman din Bucegi, la altitudinea de 2291 m, având o înălțime de 39,3 metri, pentru a cinste memoria eroilor căzuți în Primul Război Mondial. Monumentul este înscris în lista monumentelor istorice. În data de 14 august 2013, **Guinness World Records** a emis certificatul pentru Crucea Eroilor de pe Muntele Caraiman ca fiind „**cea mai înaltă cruce din lume amplasată pe un vârf montan**”. Monumentul a fost inaugurat la 14 septembrie 1928, de „Ziua Sfintei Cruci”.

Ne-am bucurat împreună de frumusețea zilelor de vară, de atmosfera creată, de clipele în care am învățat că educația patriotică nu este ceva desuet, ci face parte din noi, fiind elementul identificator, noi aparținem acestui pământ, acestor valori. E la îndemâna tuturor, nu doar pentru cunoscători. E doar o chestiune de viziune, de stabilire a priorităților, de formare a gustului și spiritului artistic.

Trebuie să recunoaștem că avem de unde și cu ce ne desfăta, după cum s-a putut observa. Timpul nu lucrează în defavoarea noastră, ci ne este aliat. Voi cei care simțiți cu putere lumea, bogăția noastră culturală, alăturați-vă grupului nostru, să **Cinstim Eroii Neamului Românesc!**

CRUCEA COMEMORATIVĂ A EROILOR ROMÂNI DIN PRIMUL RĂZBOI MONDIAL DE PE MUNTELE CARAIMAN

Monumentul ce se înalță maiestuos pe Platoul Bucegilor și care ne încântă privirile ori de câte ori trecem prin Valea Prahovei, pentru că, în afară de faptul că ne amintește de jertfa eroilor naționali din Războiul Reîntregirii, el este și expresia unei simbioze perfecte între sacru și profan. A fost inaugurat în ziua sfântă de 14 septembrie (Ziua Crucii), a anului 1928, evidențiindu-ne, astfel, alături de semnificația istorică și pe cea creștină. Să nu uităm că ziua Înălțării Sfintei Cruci este una dintre cele mai vechi sărbători creștine care-și are obârșia în istoria Bizanțului și care este închinată Crucii pe care a fost răstignit Iisus Hristos.

În ceea ce privește înălțarea Crucii Eroilor români de pe Caraiman, legenda spune că inițiativa ridicării acesteia a aparținut reginei Maria, în urma unui vis în care i se înfățișaseră pline de sânge văile și culmile munților Bucegi, martore ale crâncenelor lupte în care se sfârșiseră zeci de mii de eroi români în timpul Primului Război Mondial. Însă dincolo de legendă și controversă, Paul Adrian Cristescu, în cercetările sale a descoperit că inițiativa a aparținut de fapt comunității locale din Bușteni, încă din 1921. În acest sens, ziarul „Tricolorul”, la 1 martie 1921, comenta printre altele că în cadrul „Comitetului pentru ridicarea monumentului Eroilor din Bușteni” „cei întorși din pribegie” s-au îngrijit „să nu rămână mai prejos de cuprinsul țării”, și gândindu-se la cei dispăruți în „groaznicul război”, era potrivit să le arate recunoștința prin ridicarea unui monument, care să amintească generațiilor viitoare de „martirii neamului nostru”, mai ales că în luptele din Valea Prahovei se jertfiseră în toamna anului 1916 în jur de 30.000 de eroi.

Ulterior, în altă ședință a comitetului respectiv, „un bătrân sfătos din Bușteni” a sugerat că locul potrivit pentru așezarea unui asemenea monument nu poate fi altul decât „locul unde au avut loc lupte, locuri stropite cu sângele eroilor” .

Într-un final, cel care a decis locul exact al amplasării monumentului pe Vf. Caraiman a fost regele Ferdinand I, pentru că terenul respectiv aparținea Domeniului Coroanei.

Lucrările pentru ridicarea Crucii au demarat în 1924, prin turnarea fundației, după care a urmat o perioadă de stagnare, activitatea fiind reluată abia în anul 1926. S-a continuat apoi până în 1928, sub supravegherea familiei regale a României, regina Maria urmărind lucrările la Crucea Eroilor de pe Caraiman și după ce regele Ferdinand I a decedat (1927), așa încât la 14 septembrie 1928, de ziua Înălțării Sfintei Cruci, s-a produs și inaugurarea monumentului.

Astfel, Crucea Eroilor Neamului a fost amplasată la o altitudine de 2291 m, în șaua masivului Caraiman, pe vârful secundar al acestuia, chiar pe marginea abruptului către Valea Seacă.

Arhitectul monumentului de pe Vf. Caraiman a fost Ludovic Dolinschi.

O contribuție importantă a avut la ridicarea monumentului și Societatea „Cultul Eroilor”, prin mobilizarea multor voluntari.

O problemă majoră a fost și dobândirea fondurilor necesare pentru realizarea unei asemenea construcții complexe. Într-un final, acestea au fost obținute prin donațiile unor firme particulare sau chiar ale unor instituții de stat. În acest sens este de amintit Societatea Anonimă Uzinele de Fier și Domeniile Reșița, prin furnizarea materialului feros la un preț convenabil.

Prin urmare, Crucea Eroilor de pe Caraiman ni se înfățișează sub forma unei cruci „latine”, cu o înălțime de 39,30 metri, din care soclul este de 7,90 m metri, ceea ce înseamnă că lungimea propriu-zisă a Crucii este de 31,40 metri. Brațele orizontale ale acesteia sunt în lungime de câte 7 metri fiecare.

Inițial Crucea Eroilor de pe Caraiman a fost introdusă direct în stâncă, dar pentru o mai bună susținere, la doi ani de la inaugurare a fost montată pe un soclu din beton armat, înalt de 7,90 m și placat cu piatră de calcar fasonată. Pe lângă rolul de consolidare a structurii, soclul a adăpostit inițial și un generator electric, care alimenta 120 de becuri distribuite pe conturul Crucii, fiecare de câte 500 W. Până în anul 1948, acestea luminau în nopțile de Sfânta Maria Mare și de Înălțarea Domnului, care este și Ziua Eroilor, dar, ulterior, regimul comunist a interzis această practică.

OFICIALI ȘI PUBLIC LA MANIFESTAREA DIN 14.09.2021 -
VEDERE DE ANSAMBLU (SURSA: ARHIVA FOTO A MAPN)

În timp, alimentarea cu energie a becurilor a suportat modificări și chiar îmbunătățiri, ajungând într-un final să lumineze 300 de becuri, de câte 500 W fiecare, așa încât Crucea Eroilor de pe Caraiman să ofere o feerie oricărui trecător de pe Valea Prahovei.

De menționat este și faptul că în perioada așa-zisului „comunism național” Crucea Eroilor de pe Caraiman a fost restaurată (între 1965-1967). Crucea Eroilor români de pe Vf. Caraiman a translat timpul nevătămată, până la deschiderea democratică din 1989.

Există cruci mai mari în lume, și crucile de vârf sunt la altitudini mai mari, dar Crucea Caraiman este cea mai mare astfel de cruce la mare altitudine”.

Contextul sărbătoririi Centenarului participării României la Primul Război Mondial și a comemorării eroilor țării care prin vitejia și sacrificiul lor au făcut posibilă Marea Unire, de la 1 Decembrie 1918, a oferit prilejul susținerii unor noi campanii pentru restaurarea Crucii Eroilor de pe Caraiman, în care, într-un final, a fost implicat și Ministerul Apărării Naționale.

Fiind un monument „înnobilat de istoria neamului”, în urma unui Memorandum semnat de la Secretariatul General al MapN (nr. SG 690/29 ianuarie 2016), Guvernul României a decis, la 18 februarie 2016, că responsabilitatea îngrijirii Crucii Eroilor de pe Masivul Caraiman trebuie să aparțină Armatei române. În perioada 2016-2021, proiectul „Restaurarea, reabilitarea, conservarea și amenajarea unui spațiu expozițional în cadrul Monumentului Crucea comemorativă a Eroilor români din Primul Război Mondial”, denumire cuprinzătoare a respectivului obiectiv comemorativ și care venea să înlocuiască diversele sale titulaturi: Monumentul eroilor „Crucea Caraiman” sau Monumentul Eroilor (Crucea) de pe „Vârful Caraiman”.

Este de menționat și faptul că valoarea tuturor lucrărilor menționate s-a ridicat la 19.159.031, 29 lei.

Pentru coordonarea întregii activități de la Monumentul Crucea Eroilor de pe Caraiman, prin Ordinul nr. 85, din 9 august 2017, a fost desemnat Secretarul General al Ministerului Apărării, Codrin-Dumitru Munteanu, cel care și-a constituit apoi un colectiv de lucru, din care, alături de reprezentanții mai multor instituții, a făcut parte și un muzeograf de la Muzeului Militar Național „Regele Ferdinand I”.

Apoi, în baza derulării procedurii de achiziție, la data de 7 mai 2018 a fost semnat contractul de execuție a lucrărilor de restaurare, reabilitare și conservare a monumentului, începând cu 15 iunie 2018.

După această dată, lucrările au fost demarate pe platoul Bucegi, începând cu 7 august 2018, prin transportul pe calea aerului a materialelor necesare organizării șantierului pe Vârful Caraiman. Pe parcursul a 11 luni apoi, din anii: 2018 (1 lună), 2019 (5 luni: iulie – noiembrie) și 2020 (5 luni: iulie – noiembrie), s-au efectuat majoritatea activităților impuse prin contract, rămânând pentru anul următor de definitivat doar activitățile specifice recepției de la finalizarea lucrărilor.

Astfel, prin evoluția lucrărilor, în seara zilei de 14 septembrie 2020, de Înălțarea Sfintei Cruci, pentru prima dată după începerea lucrărilor de restaurare a fost posibilă aprinderea luminilor ce împodobesc Crucea Eroilor de pe Caraiman.

Alături și de alte lucrări tehnice, în încăperile de la soclu, au fost amenajate și unele săli de expoziție: la etaj este rememorată — prin imagini — construcția monumentului din urmă cu 94 de ani, iar la parter este etalată o expoziție dedicată Primului Război Mondial, bătăliilor de pe Valea Prahovei și, evident, eroilor neamului românesc.

A urmat apoi resfințirea monumentului, în data de 30 noiembrie 2020, de Ziua Sfântului Andrei, în cadrul manifestărilor dedicate Zilei Naționale a României, printr-un ceremonial militaro-religios. În fruntea soborului de preoți s-a aflat I.P.S. Mitropolit Nifon, iar ceremonialul militar a revenit Batalionului 21 Vânători de Munte din Predeal.

În final, dovada că militarii s-au ridicat la înălțimea angajamentelor luate, la prăznuirea aceleiași sfinte sărbători de Înălțarea Sfintei Cruci, din 14 septembrie 2021, Ministerul Apărării Naționale a marcat printr-o ceremonie militară și religioasă „încheierea operațiunilor majore de restaurare, reabilitare și conservare” a „Crucii Comemorative a Eroilor români din Primul Război Mondial de pe Muntele Caraiman”.

Nu a fost o misiune ușoară, nu a fost la îndemâna oricui” — sublinia cu acel prilej ministrul apărării naționale —, dar „prin multă muncă, prin profesionalism și dăruire, lucrările au fost finalizate cu succes!” și mai devreme cu opt luni față de termenul prevăzut, în graficul lucrărilor contractate.

Acum, la ceas de sărbătoare, de Înălțarea Sfintei Cruci, prin modestele rânduri prezentate încercăm să ne manifestăm și noi recunoștința față de eroii țării, față de toți cei care și-au dat viața pentru apărarea pământului străbun și pe care-i reprezintă „Crucea Comemorativă a Eroilor români din Primul Război Mondial de pe Muntele Caraiman”. Totodată, ne exprimăm recunoștința și față de cei care s-au îngrijit de ridicarea și restaurarea semetului monument, redându-ne spre admirație impresionanta operă, care ne salută din înălțimi la fiecare trecere prin Valea Prahovei.

**Dr. Valeria Bălescu, muzeograf
Muzeul Național Militar
„Regele Ferdinand I”**

"Pe urmele Eroilor" - Târgoviște, Mănăstirea Dealu 420 de ani de când i-a fost tăiat capul lui Mihai Viteazul

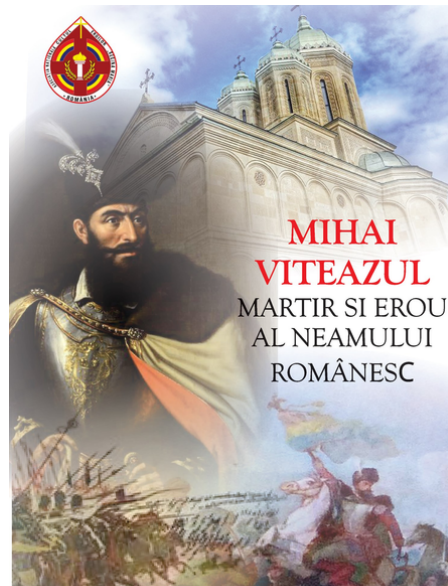
Se împlinesc pe 9 august 2021, 420 de ani de la asasinarea mișească a voievodului. În pronaosul dinspre mieznoapte al mănăstirii se află mormântul. Pe lespede de piatră stă scris și acum: **"Aici zace cinstitul și răposatul capul creștinului Mihail, Marele Voievod, ce au fost domn al Țării Românești și Ardealului și Moldovei"**.

Trecutul a revenit în sufletele noastre ca un ecou, ne înfloară și ne fixează în timpul eroic al domnitorului, răsunătoarele bătălii ne aprind și căutăm să ținem aprinsă această lumină, a credinței, a dragostei și respectului față de neam și țară.

Din rândul marilor noștri voievozi, luptători neînfricați de-a lungul veacurilor, pentru libertatea țării, a neamului nostru se desprinde fără nici o îndoială de credință și figura legendară a lui Mihai Viteazul, cel care în perioada sa scurtă de domnie a avut curajul și a reușit să înfrunte deseori forța uriașă a Imperiului Otoman. Cea mai importantă faptă a sa rămâne înfăptuirea pentru prima dată în istoria țării sale - unirea tuturor românilor.

În urma complotului sângeros ordonat de generalul Basta, Domnitorul a fost împușcat, apoi l-au ucis cu toată cruzimea, decapitându-l cu o harebaldă. Tot atunci a fost arestată și familia sa, dar și camarazii loiali de pe timpul domniei sale. Au fost supuși cu toții la chinuri groaznice, printre ei aflându-se și vestitul căpitan Baba Novac.

După decapitare trupul i-a fost aruncat pe câmp și batjocorit, iar după trei, patru zile corpul a fost recuperat de niște mercenari sârbi și îngropat. Unul dintre căpitani voievodului, Turturea paharnicul, a reușit să ia capul retezat și să-l ducă în Țara Românească, unde a fost înmormântat cu cinste de marele clucer Radu Buzescu, la Mănăstirea Dealu, lângă osemintele tatălui său, Pătrașcu Vodă cel Bun.

"Scoală-te, voievodule, scoală-te că am venit să-ți mulțumim, aducându-ți lumină, cuvintele noastre, împodobite și dănsule, că doar se vor milostivi Domnului spre iertare și dreaptă judecată, să dea viață veșnică sufletului Tău."

Curtea domnească din Târgoviște a fost concepută ca un complex de clădiri destinat a servi atât ca centru al administrației țării, cât și ca locuințe pentru domn, familia sa și pentru numeroși curteni și slujitori și include biserici, Casele Domnești și Băile Curții Domnești, Casa Doamnei Bălașa și Casa Dionisie Lupu, precum și Turnul Chindiei. Aici se țineau consfăturile divanului, se efectuau judecățile mai însemnate și se eliberau actele cancelariei. Reprezintă centrul de concepere a luptei pentru neatârnat și focar de cultura și civilizație. Domnii valahilor au hotărât ca Târgoviștea să devină inima țării lor.

CINSTIM EROII NEAMULUI ROMÂNESC!

Turnul Chindiei, este o construcție ce datează de la jumătatea secolului al XV-lea, din timpul domniei lui Vlad Țepeș, domnitorul român cunoscut și sub numele de Dracula. Din mențiunile istorice și scrierile vremii se știe că inițial turnul avea o formă puțin diferită și era cu cel puțin 5 metri mai scund. Tot în vremea lui Vlad Țepeș, se mai spunea despre Turnul Chindiei că ar servi drept fanal (felinar), punct de observare, loc pentru păstrarea tezaurului. A fost folosit drept închisoare între secolele XVI-XVII. Turnul Chindiei măsoară 27 de metri și îți oferă o perspectivă de ansamblu asupra orașului.

Cultură românească

Muzeul Tiparului și al Cărții Românești

Lângă poarta mare, folosită în timpul domniei lui Constantin Brâncoveanu, pe latura de sud-est a Curții Domnești, foarte aproape de biserica Sfânta Vineri, se află Muzeul Tiparului și al Cărții Vechi Românești. Clădirea a fost reconstruită din temelii, pe locul unde odinioară se afla o casă egumenească, la care au trudit călugării de la Mănăstirea Dealu în anul 1802, când un puternic cutremur afectează chiliile acestui lăcaș de cult. La începutul secolului al XX-lea, casa a fost folosită ca internat școlar particular, local al poliției orașului, iar în perioada Primului Război Mondial a fost sediu al comandamentului german. La parterul clădirii, a fost amenajat Muzeul Tiparului și al Cărții Vechi Românești. Circuitul expoziției începe cu prezentarea primelor forme și suporturi de scriere și continuă cu momentul inventării tiparului cu litere mobile și răspândirea lui în Europa. Introducerea tiparului în Țara Românească este marcată prin tipăriturile în limba slavonă ale lui Macarie: Liturghier (1508), Octoih (1510) și Evangheliar (1512), realizate la Târgoviște, vatra tipăriturilor din Țara Românească.

Târgoviște, Cetatea de Scaun a Țării Românești

Fosta Cetate de Scaun a Țării Românești, Târgoviște, a fost cea mai importantă zonă culturală, comercială și militară din Țara Românească.

Prima atestare documentară a capitalei Târgoviște datează din anul 1396. Din târg negustoresc și loc de popas pentru călătorii de pretutindeni, orașul a devenit cetate, oraș domnesc. Primul domnitor de la Târgoviște a fost Mircea cel Bătrân (1386-1418), chiar dacă el nu a stat în Târgoviște, fiind domnul Țării Românești. I-a urmat fiul său, Mihail (1409-1420), care îi era și asociat la domnie lui Mircea cel Bătrân. Ultima domnie, dar una frumoasă, în care Târgoviște a înflorit cultural și nu numai, a fost cea a lui Constantin Brâncoveanu, care a refăcut Curtea Domnească în totalitatea sa. Domnii valahilor au dorit ca Târgoviște să devină inima țării lor.

Mănăstirea Stelea din Târgoviște (1645-1945)

Lăcaș de cult, monument de referință pentru arta Țării Românești din secolul al XVII-lea. Este ctitoria voievodului Vasile Lupu al Moldovei, din anul 1645, fiind construită, ca semn al împăcării cu voievodul Matei Basarab. Am aflat de la muzeograf că în chiliile Mănăstirii Stela a funcționat o școală grecească care a dăinuit până către anul 1840. Aici au învățat printre alții, Grigore Alexandrescu, I.H. Rădulescu și Vasile Cârlova. Am aflat informații prețioase despre Înalt Prea Sfințitul Nifon Arhiepiscopul Târgoviștei.

NEAGOE BASARAB 500 DE ANI DE VEȘNICIE

Excursie tematică - Curtea de Argeș

D-nul col (r.) Gurau Petru, președintele asociației a prezentat aspecte istorice semnificative ale întemeierii Țării Românești, subliniind importanța voievodală și spirituală a Argeșului, respectiv a orașului Curtea de Argeș (de la zona geografică, cnejii valahi, cetatea de scaun Curtea de Argeș, victoria obținută în Bătălia de la Posada, 9-12 noiembrie 1330, Basarab I până la complexul voievodal, Biserica Domnească, amintind de moaștele Sfintei Mucenițe Filofteia din Bulgaria, pe timpul lui Radu (Negru I), când Vidinul fusese cucerit de turci.

D-na Nechifor Lucretia, a prezentat personalitatea complexă a lui Neagoe Basarab, cel care a lăsat posterității doua monumente de o valoare excepțională: marea biserică episcopală de la Curtea de Argeș și lucrarea: "Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Theodosie", una dintre cele mai vechi capodopere ale literaturii române vechi, scrisă în slavonă. Învățăturile conțin numeroase sfaturi despre cum trebuia condusă țara, despre relațiile domnului cu boierii, un adevărat manual de guvernare a statului, prima lecție de democrație medievală românească.

S-a impus relevarea personalității Voievodului Neagoe Basarab, cunoscut ca poliglot , umanist și isihast, având o gândire inovatoare pentru timpul său, lăsând peste veacuri o moștenire demnă de admirat și venerat de către urmașii săi, precum și de către vizitatorii din întreaga lumii.

Pe piatră de mormânt stă scris:

„A răposat robul lui Dumnezeu Io Neagoe Voievod și Domn a toată Țara Românească și a părților dunărene, în luna lui Septembrie 15 zile, anul 7029 (1521), crugul soarelui 26, crugul lunii 15, temelia 18. A domnit 9 ani și jumătate. Și rog pe cei ce Dumnezeu îi va îngădui să vie după noi, să păzească adăpostul acesta mic și lăcășul oaselor mele, că să fie nestricat”.
Voievod Neagoe Basarab este prăznuit la data de 26 septembrie în calendarul ortodox.

La mănastirea Curtea de Argeș, ctitoria lui Neagoe Basarab, o perlă a arhitecturii medievale românești, am citit rând pe rând, cu iubire și credință Acatistului Sfântului Neagoe Basarab, cinstindu-l și pomenindu-l. Lângă mormântul voievodului, rugăciunea zilei, îndemna pe toți cei ce treceau pragul mănăstirii la meditație.

"Pe măritul voievod Neagoe Basarab, să-l lăudăm cu inimi curate și să-l cinstim ca pe un adevărat cârmuitor creștin și învățător";

" Adăpându-te din izvorul luminii cerești, ai devenit pentru noi izvor de binecuvântare", " Mărite voievod, Sfinte Neagoe, ctitor de locașuri sfinte, mijlocitor pentru neamul românesc, roaga-te lui Hristos ca să dăruiască sufletelor noastre înțelepciune, pace și mare milă."

Sandu Maria Alexandra, clasa IX E

Casa Memorială George Topârceanu Mănăstirea Nămăiești Mausoleul de la Mateiaș Cetățuia Negru Vodă

Excursie tematică

Am făcut popas la Casa Memorială George Topârceanu. Am avut parte de o prezentare de excepție a vieții și operei autorului. Poezia lui răsună în curtea plină de soarele blând al toamnei. Am vizitat, rând pe rând încăperile, observând printre obiectele aflate în casă și geamantanul care amintește de celebra Baladă a chiriașului, dar și aparatul de fotografiat.

Față în față cu casa poetului se află biserica mănăstirii săpată în piatră, în stânca muntelui. Icoana Maicii Domnului făcătoare de minuni, datează din vremea lui Negru Vodă.

Cel mai vechi document care atestă existența mănăstirii datează din anul 1386, prin care Mircea Voievod cel Bătrân, dăruiește satul din vale schitului de maici Nămăiești. Schitul mai apare într-un hrisov al lui Radu cel Mare, din 1503, apoi în 1547 (Mircea Ciobanul), 1590 (Mihnea Voievod) și 1653 - când Matei Basarab dădea poruncă tuturor boierilor care nu aveau odrasle, ca după moartea lor să lase averea satului și mănăstirii.

Mausoleul eroilor de la Mateiaș a fost construit în memoria soldaților care au luptat în Primul Război Mondial. În toamna anului 1916, armatele germane ocupaseră Rucărul și încercau să străpungă linia frontului pentru a cuceri Câmpulungul. Între 3 octombrie și 16 noiembrie 1916, pe acea linie de front s-au dus lupte crâncene pentru a opri înaintarea armatei germane spre București. Armata română a rezistat o lună și jumătate cu prețul a peste 2300 de vieți. 416 eroi necunoscuți, ale caror rămășițe se află la Mateiaș.

DI Col. (r.) Gurău Petru, președintele Asociației Naționale Cultul Eroilor "Regina Maria" filiala Municipiului București oferă diplome elevilor care au participat în excursia tematică: "500 de ani de veșnicie - Neagoe Basarab"

Bătălia de la Bran- Câmpulung apare ca un strălucit exemplu de îndeplinire fermă a datoriei, în fața inamicului. Acest adversar a recunoscut calitățile armatei române, evidențiind cel mai adesea puterea de rezistență a soldatului român, inteligența sa nativă, spiritul de sacrificiu și mai presus de orice eroismul dovedit în aprigele lupte.

Drept prețuire pentru puterea de jertfă stă mărturie Mausoleul de la Mateiaș.

La sfârșitul zilei, urcam muntele spre Cetățuia Negru, un loc plin de istorie și cu o bogată încărcătură religioasă. Schitul Cetățuia (lui) Negru-Vodă, vechea denumire a mănăstirii, nu se știe exact când a fost construit, dar tradiția locală vorbește despre ctitorul Negru Vodă.

La acest schit și-au găsi refugiul de-a lungul veacurilor, alături de sihaștri, voievozii Țării Românești: Ioan Radu Negru Voievod, Vladislav Vlaicu, Vlad Țepeș, Mihai Viteazu, Matei Basarab, Constantin Șerban Vodă, Constantin Brâncoveanu, stolnicul Constantin Cantacuzino și primul rege al României, Carol I.

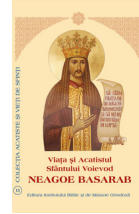

Lulea Cătălina, clasa XI B

Calendarul Cercului Cultul Eroilor „Viiilor” pentru anul 2021

Publicatii, vederi, materiale informative realizate de Cercul Cultul Eroilor "Viiilor" in anul scolar 2020-2021

*Neamul este etern prin Cultul Eroilor!
Nicolae Iorga*

IMNUL EROILOR

de Iuliu Roșca Dermidont

**Presărați pe-a lor morminte
Ale laurilor foi
Spre a fi mai dulce somnul
Fericitilor eroi.**

**Ridicați pe piramida
Nemuririi faima lor,
Scriți în cărțile de aur
Cântecul nemuritor.**

**Pe copii la sânul vostru
Alintați-i cu-acest cânt,
Povestindu-le cu fală
Al eroilor avânt.**

**Dezveliți tot adevărul
Și le spuneți tuturor
Cum muriră frații noștri
Pentru Neam și Țara lor.**

**Și pe sacrele morminte
Puneți lacrimi și flori,
Spre a fi mai dulce somnul
Miilor de luptători.**

**Ridicați pe piramida
Nemuririi faima lor,
Scriți în cărțile de aur
Cântecul nemuritor.**

Muzica: Gh. Brătianu

Și pe sacrele morminte puneți lacrimi și flori
Spre a fi mai dulce somnul miilor de luptători
Ridicați pe piramida nemuririi faime lor,
Scriți în cărțile de aur cântecul nemuritor.
Pe copii la sânul vostru
Povestindu-le cu fală
Dezveliți tot adevărul
Cum muriră frații noștri
Pentru neam și țara lor.

SLAVĂ EROILOR NEAMULUI ROMÂNESC!

